

2

N. 84

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΡΟΥ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
Ψαλλομένη την 17 Δεκεμβρίου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.
Πρὸς χρῆσιν καὶ εὐλάβειαν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὸν αἶωνα εἰς τὸν αἶωνα φιλῶν τὸν ΚΑ' Οἶκον τοῦ Ἁγίου.

«Δίκαιοι εἰς τὸν αἶωνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ οἱ μισθοὶ αὐτῶν».

Ρετ.
nos 67
Nº 15
335

Ἐκδίδεται ἀναλώμασι
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ
Ἱερῶς καὶ ἐφημερίῳ τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1922.

17. Δεκεμβρίου. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης καὶ Πόρου τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Α'. «Ὡς ἐν τῇ Λειτουργίᾳ»

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον, καὶ Αἰγίνης τὸν Πρόεδρον, τὸν φρουρὸν μονῆς τῶν Στροφάδων. Διονύσιον ἅπαντες τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς· σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντες σώσον, καὶ βοῶντα σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν· πρέσβυν ἀκοίμητον..

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου τοῦ Ναοῦ. Ἦχ. βαρὺς

Μεταμορφώτης ἐν τῷ Ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδίου, πρεσβεύεις τῆς Θεότητος· φωτοδότα δόξα σοι..

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Ἦχ. Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

ἑορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἑορτὴν χαρμόσυνον, σὺν τῇ Μονῇ τῶν Στροφάδων, Αἰγίαν τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἁσμασιν ἀξιόχρεως συνευφημῆται καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον.

Κοντάκιον Προεόρτιον τῶν Χριστουγέννων Ἦχ. γ'.

Ἡ Παρθένος Δέσποινα, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως χόρευς ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· δόξα σοι μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν ποιμένων, βουλευθέντα ἐποφθῆναι, Παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως. Κυψέλης· ἐναντι Σχολῆς Εὐελπίδων ἔχει ἰδιαίτερον παρεκκλήσιον, ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, καθιερωμένον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης καὶ Πόρου τοῦ θαυματουργοῦ.

Ὁ Ἱδιοκτῆτης ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ Ἱερὰς 1905

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χόρευς σκίρτα, εὐφραίνου σήμερον Ζάκυνθος, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνεφύη, ὁ κλεινὸς Ἱεράρχης, ἥλιος καθάπερ λάμπων φαιδρῶς, εἰς ὠφύλιον ἅπασαν· καὶ ἐκκλησίαν φαιδρύνων τὴν τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιος ὁ ἐνδοξος.

Τέρπου, ἀγάλλου, σεμνύνου καὶ αὐτὴ Αἴγινα, ὁρῶσά σου ποιμένα, τὸν καλὸν ἐν τῷ ὕψει στίλβοντα ἐνθέων νῦν ἀρετῶν, καὶ θερμῶς προστατεύοντα, ἐξ οὐρανοῦ ὡς ἐν βίῳ αὐτῆς πιστοῦ, σοῦ ποιμνίου αὐτοῦ πάντοτε.

Ἡ ἱερὰ τῶν Στροφάδων Μονὴς ὁμήγυρις, ὑπερβαλλόντως κόσμει, ἱεραῖς μελωδίαις, λείψανον τὸν θεῖον καὶ θαυμαστόν, οὐρανόθεν ὁ ἔλαχες, Διονυσίου καὶ τοῦτο σεμνοπρεπῶς, νῦν κυκλοῦσα δοξαλόγησον.

Δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Δόξα ἡχος δ'.

Χριστὸν ἐναστερνισάμενος, τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ προθύμως ἐκπληρώσας, καὶ ἀκριβῶς ἐνατενίσας, εὐχὴ τῇ ὑπ' αὐτοῦ διδασθεῖσῃ εἰλικρινῶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀμοιβαίαν συνθήκην ἐτήρησας· διότι τὰ σὰ ἀφειδῆται ὀφλήματα ἐφιέμενος, τὰ τοῦ ἐτέρου ἀφῆκας συμπαθέστατα· θῆκεν καὶ ἀξίως ἐπαγγελίαν ἔσχες τὴν ἀψευδῆ Διονύσιε, βασιλείαν τὴν ἄνω κληρωσάμενος ἀοίδιμε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ἡσαῖα χόρευς, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφῆτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος· Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἄνοιγες πύλην ἢ Ἐδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανόμε-

νον, ὃν ἀσπὴρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου ζωοδότην Κύριον τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τῷ σπ̄ ὑποδείγματι, χριστομιμήτως παρώτρυνας, ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθρούς, καὶ πάντας ἐδίδαξας, συγγνώμην παρέχειν, ἐξ ὅλης καρδίας καθὰ ὁ Κύριος φησί, τοῖς ἀμαρτάνουσι καθὼ ἀνθρώποι ἐὰν κληθῇναι μὲν γλίχωνται, υἱοὶ ὑψίστου καὶ χαίρειν τε, εἰς τὰ ἄνω βασίλεια, σὺν αὐτῷ δοξαζόμενοι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ἐξηλθεν εἰς οὐμπασαν, κατορθωμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ οἱ πάντες ἐθαύμασαν, τὰ σὰ προτερήματα, καὶ πνεύματος θεοῦ ἐν σοὶ ἐνεργείας οὐπερ καὶ σκευὸς ἐκλογῆς σὺ ἐχρημάτισας παναοίδιμε, διὸ καὶ ἐστεφάνωσεν, ὁ στεφοδότης τὴν κάραν σου, ἐπαξίως Μακάριε εἰς αἰῶνας δοξάζειν σε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ἦστραψας θαυμάσιε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψεις, καὶ τὴν κτίσιν ἐφαίδρυνας, λαμπρὲ Διονύσιε, καὶ πάντας φωτίζεις τοὺς πίστει μολοῦντας ἐν τῷ ἁγίῳ σου Ναφ̄ τοῦ προσκυνῆσαι τὸν θεῖον Σικηνός σου, καὶ τοῦτο μὲν προσπύξασθαι, πηγὴν χαρίτων ὡς γέμουσαν, καὶ ἰάσεις παρέχουσαν, προσιοῦσι τῇ λάρνακι.

Δόξα ἡχος α'.

Ὅλος ἀγάπῃ γενόμενος πολλαπλάσιον ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἐδήλωσας· τὸ γὰρ ἄλλοις ἀφιέναι τὰ ἐπταισμένα, καὶ τὸ θερμῶς ἐπαρκεῖν δεόμενος ἀδιάλειπτον, ἐνόμιζες μὲν ἕνα πλοῦτον ἀσφαλῆ, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι, διὰ τοῦτο εἰκότως ἀμοιβαίαν ἔχεις τὴν ἀποπλήρωσιν, τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν ἀπολαβῶν ὧν καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς, τῇ μεσιτείᾳ σου ποιήσων Διονύσιε ἀξιόγαστε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοὶ Χριστοῦ τὰ γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναχθώμεν τῇ διανοίᾳ καὶ κατίδωμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπειγομένην τίκτειν ἐν σπηλαίῳ τὸν τῶν ὅλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· ὃν Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἀνθρώπον θεωρεῖν ὡς βρέφος σπαργανούμενον, ὑπενόει δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτει· ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κέριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους Η'. καὶ φάλλομεν τὰ παρόντα σιχηρὰ προσόμοια δευτεροῦντες τὰ τρία.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Αἰγινητῶν, μετὰ Ζακυνθίων συμφώνως ἡμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς ἐκλαμπρον, ὁμῆς ποιμένα καλὸν καὶ σκιρτῶντες ἐν πνεύματι, Θεῷ δῶμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς πλουτῆσαι λαμπρὰν, σκέπην τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου, νῦν Διονυσίου καὶ τοῦτο θεοῖς ἐγκωμίοις καταστέφωμεν.

Δίς.

Ἐφης Παγκρατίῳ ἱερεῖ πῶσιν ἐν χειρῶν θεοῦ ἄρτου ἱεουργοῦντι ποτέ, σφόδρα νοουθετῶν αὐτὸν θεοῖς προσέχειν καλῶς, ὃ δὲ ἄγαν ἐθαύμασε, πλουσίαν ἐξ ὕψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι ἀνακαλύψως, χάριν ἀρετῶν σου ἐνθέων, ὅθεν καὶ τοῦ πνεύματος ὄντως σκευὸς σε ἡγήσατο θεόπνευστε.

Δίς.

Ὅτε σου τὸ πνεῦμα τὸ σεπτόν, ἄμμεπτον τῷ κτίστῃ ἀπέδωκε πρὸς οὐρανίους σκηνάς, τότε σου τὸ ἅγιον σκῆνος κατέλιπε ἐπὶ γῆς θαυματόδορυτον καὶ νῦν ἐν Ζακύνθῳ θαυμαστός ἀπόκειται τῷ θεοσεπτῷ Ναφ̄, ἀεὶ πολιτῶν προστατεύων, τούτων ἐκπληροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν πᾶσιν ὦ πανθαύμαστε.

Δίς.

Ὁφθης ἡγουμένῳ Δανιήλ, ὀφθαλμοφανῶς ἐν τεμένει ἐκτός σῆς λάρνακος, πάντα ἀφελὼν αὐτοῦ τὸν δισταγμὸν τῆς ψυχῆς, αὐτοφεί γὰρ ἐώρακε, θυτῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἱστάμενον καὶ διακόνων λαμπρῶν, οἷα λειτουργούντων σοι Μάκαρ, ὡς ἀρχιερεῖ ἐν τῷ βίῳ θεοπροπεσστάτῳ Διονύσιε.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ ἐν Εὐαγγελίῳ ἀκούσας λέγοντος, ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις, εὐκαίρως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθης δόκιμος ἀγιώτατε πάτερ, τὸν γὰρ πικρῷ θανάτῳ τοῦ βίου στερήσαντα Κωνσταντίνον σου τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτοις σου τρόποις ὑπεδέξω γλυκύθυμε θυμοῦ διωκόντων τὸν δε ρυσάμενος, ἐν ἀποκρύφῳ τηρήσας καὶ ἀντὶ θανάτου, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας ἔργον ὄντως παράδοξον, καὶ ὑπὲρ φύσιν εἰργάσω μνησίθες, τοῖς πέρασιν πολυθρύλλητον, καὶ ψυχῆς γενναίας καὶ φιλοθεοῦ ἀντάξιον, διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον Ἱεράρχα πανεύφημε, ἐκτε-

νῶς ἰκέτευε, εἰρήνην πλουσίαν δωρηθῆναι τῇ πόλει σου, τῇ ἀγλαοφανῶς ἐκτελούσῃ τὴν λαμπρὰν καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου ἡ ἀμνὰς γὰρ ἔχει ἐμβρυον φέρουσα Χριστὸν φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς· ποιμένες ἀγραυλοῦντες μαρτυρεῖται θαῦμα τὸ φρικτὸν καὶ μάγοι ἐκ Περσίδος χρυσὸν καὶ λίθانون καὶ σμύρναν τῷ βασιλεῖ προσάξατε, ὅτι ὦφθη Κύριος ἐκ παρθένου μητρός, ἔνπερ καὶ κύψασα δουλικῶς ἡ μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγατο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι ἢ πῶς μοι ἐνεφύης ὁ λυτρωτής μου καὶ Θεός. Εἰσοδος τὸ φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρ. καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὖρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς· τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν, (οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν), πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν, ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἔξοδοί μου ἔξοδοι ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου· διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατασκευάσα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρίσκουσιν χάριν· νοήσαντες τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεοῦ καρδίαν εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρθὰ ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ· μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματος· ὅς μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολὶν οὐδὲ τραγγαλιῶδες· πάντα εὐθεῖα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὁρθὰ τοῖς εὐρίσκουσιν γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένητε ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτος, στόμα δὲ ἀσεβῶν κατα-

στρέφεται· ζυγὸς δόλιος βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν· τελειότης εὐθέων ἐδηγῆσαι αὐτοὺς καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς· οὐκ ὠφελῆσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου, ἀποθανόντων δίκαιος ἔλπε μετὰμελον πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπιχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὁρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὁρθῶν ρύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι· τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυται· ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὀλλυται· δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραβίβεται ὁ ἀσεβής· ἐν στόματι ἀσεβῶν παγίς πολίταις, αἰσθητοῖς δὲ δικαίων εὖδος· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατάρθεται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται· μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον. οὐδὲ ἀριθμῷ ἔτων μεμέτρηται· πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικίας γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυρεῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρως χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς δοίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνηθὴς ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ναοῦ Ἡχ. Β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθέ, δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμου λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμεν σοι· Εὐσπλαχνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου. Ἡχος α'.

Τῷ ματαιόφρονι βίῳ, ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλάνου κόσμου ἔξω ἐγένου θεόληπτε, καὶ ἀπλέτῳ πόθῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθη-

σας· ἐπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθοῦμενος, Κόσμος ὅλος καταπεφόνηται· διὸ ἐρημικῶς τὸν βίον ἄγειν ἠρέτησας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀσώματος, πολιτεύεσθαι· ἡμῖν δὲ ἀστήρ νεοφανῆς τυγχάνεις, μαρμαριγαῖς εὐσεβείας διαλάμπων καὶ ψυχὰς τῶν πιστῶς σε ὑμνούντων, φωτίζων ἐν πνεύματι ἀξιόμνητε.

Ἦχος β'.

Ἄρσενος ἄμοιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα εὐσεβῶς σοῦ ἐδέετο· ἥς τῆς δεήσεως ἐπακούσας, σαφῶς ἐν δράματι ὑπέσχου τὰ καταθύμια, εὐελπιν ἐργασάμενος· διὸ καὶ περιχαρῆς γενομένη, καὶ συλλαβοῦσα ταχὺ ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφεσιν ἐν χάριτι τέτοκεν· ὅθεν εὐχαρίστως ἀνύμνησε, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν, παρρησία ἐκήρυξεν, Ἱεράρχα παμμακάριστε.

Ἦχος γ'.

Πάθῃ ἀσπληξίας ποτέ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰκείων σου Ὅσιε, περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὗ ἁλαλος μείνασα, ἡμιθανῆς καὶ ἀκίνητος τῇ μόνῃ ἀφῇ τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοροῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν νεναρκωμένων μελῶν τὴν λαλιὰν αὐτίκα ὡ τοῦ θαύματος, σὺν τῇ τελείᾳ ῥώσει ἀνέλαβε· καὶ τὸ θαῦμα κηρύξασα, τὸν σὲ μεγαλύνοντα Κύριον ἐμεγάλυνεν ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, θαυματουργῆ Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν τίστει θαυμάζοντων καὶ εὐφημούντων τὰ ἀξιάγαστά σου θαυματουργήματα.

Ἦχος δ'.

Εὐφραίνονται ὅσοι οἱ Στροφάδων οἰκηταὶ ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς σεπτῆς σου κοιμήσεως Ἱεράρχα πανέντιμε· οὐ γὰρ μόνον σε ζῶντα, κανόνα ἀρετῶν ἐκαρπώσαντο, εὐσεβείας τε καθηγγητὴν καὶ σεμνότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πότμον ἀκεστὴν ἀλγεινῶν, ῥύστην ἐν κινδύνοις, καὶ τῆς μονῆς φρουρόν, τὸν ἀκοίμητον κέκτηνται. Ἦς ἀνωθεν εὐστόχως, προϊστάμενος, τοὺς ἐν ταύτῃ μονάζοντας, τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ καὶ φθοροποιοῦ, δι' ὀπτασίας ποτὲ ἐλυτρώσω πανθαύμαστε· καὶ τὸν ἐν Ἡλιβάτῃ ἐκεῖ Πύργῳ μοναστὴν ἐξ ἔθνους τότε σκοπεύοντα, ἄφνω σὺν τῷ κλόνῳ καὶ τῷ τοῦ πύργου τελεῖ φθαρέντι, αἰνῶς κατολοσθήσαντα καὶ σὲ πιστῶς ἐπικαλεσάμενον, ἐν ἀκαρεῖ ἄτρωτον καὶ ἀρτεμὴν διέσωσας· διὸ εὐχαρίστως μέλπουσι κρίζοντες τὸ θεοσύλλεκτον σύστημα, τῶν ἀπαύστως τιμώντων σε ἅγιε περιφύλαττε.

Δόξα.

Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρώρειαν ἀνενεχθεὶς πολλῶν ἡξιώθης παρὰ Θεοῦ πάτερ χαρισμάτων ὅσιε, ἀνθ' ὧν καὶ ἐκ πολλοῦ τεθνηκεῖαν ἀφο-

ρισμῷ δεσμευθεῖσαν ἀκύντῳ προσευχῇ ἐκτενεῖ σου διέλυσας καὶ τὸ πτώμα κατέλυσας· θράσος ἀλιέων δυσπίστων παραδόξου ἄγρας κατέναυσας θαύματι· ποταμοῦ ῥοὴν κατέστειλας καὶ ἀβρόχως διώδυσας· ὑετὸς καθ' ὅδον ἐπανελθὼν οὐδαμῶς τὴν ἐσθῆτα σου ἔκμασε· τὸ διὰ λήθης πρεσβυτέρου παράπτωμα νοθευτικῶς ἀπεκάλυψας πολλά σου τὰ ἐν βίῳ τεράστια, πυκνὰ τὰ μετὰ θάνατον θαύματα· διὸ αἰτοῦμέν σε θαυματοφόρε Διονύσιε· μὴ διαλείπης δυσωπῶν τὸν εὐδιάλλακτον Θεὸν ἐκ δεξιῶν παραστήσαι τοὺς εἰλικρινῶς εὐφημοῦντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὅφει γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χρηρῆση καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε τῷ ἑαυτῆς μνηστῆρι μολῶσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν· ταύτην ἀναμνήσωμεν λέγοντες· Χαίρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος καὶ διὰ σοῦ με' θήμῳν.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί.

Εἰς τὸν Στίχον Στίχ. προσόμοι. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ἄνθος ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνόν, ἀναβλαστήσαν εὐωδίας τῆς χάριτος, ἐκχέει τὰς μυριπνόους ταῖς διανοαῖς πιστῶν, ὁ κλεινὸς πατέρων Διονύσιος. Πηγὴ τε ἀένναος, τῶν ἰάσεων πέφυκε, πέλαγος θεῖον, τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, ἐκκλησίας δέ, ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρότατος, φέγγος φαῖνον τὸ ἄδυτον, τοῖς πέραςι σήμερον ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνήμῃ, ἣν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν· Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τὸν δοξάζοντα τοὺς τοῦτον θερμῶς δοξάζοντες.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Ἔστερξας συμπαθῶς σπλαγχνισθεὶς, τὸν μαιοφόνον σου δμαίμονος δέξασθαι, καὶ τοῦτον δὴ εἰσοικίσας μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχοῖς ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυψαν, χειρῶν ἐκρυόμενος, τῶν ζητούντων τὸν ἄνθρωπον δεινῶς σπαράξαι, ἀπηνῆ ἀλιτήριον, ἐν οἰκῇματι ᾧ κατῴκεις πανόλβιε· τοῦτο δὲ ὅλον ἐπραξας, πληρωθῆναι βουλόμενος τὴν ἐντολὴν τοῦ Δεσπότη, κακοποιοῦντας κελεύοντος, φιλεῖν ὁλοφύχως, καὶ πολλὴν ἀμνησικάκοις χάριν παρέχοντος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ τῶν Στροφάδων φρουρὸς καὶ μονάζόντων τῶν ἐκεί· ὁ παράκλητος, διώκτης τῶν πολεμίων, καὶ πειρατῶν ἀσεβῶν κατὰ

τῶν δαίμων τὰ δρμήματα· ζητούντων ἐκάστοτε, ἑξαρπάσαι σπαράξαι τε, ἀναχαιτίζων κραταιᾷ ἀντιλήψει σου, καὶ προπύργιον, τῆς μονῆς ἐνδεικνύμενος ὄντως ἀκαταμάχητον, καὶ στύλος καὶ στήριγμα, τῶν ἱερῶς ἀκουμένων, ὑπογραμμὸς τε σωτήριος, καὶ τύπος ὑπάρχων Διονύσιε διό σε νῦν μακαρίζουσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν κλεινῶν προπατόρων τὰς ἀρετὰς ἐμιμήσω κατ' ἔχνος θεοπέσιε. Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, Ἰακώβ τε τὸ ἄκακον, καὶ Ἰωβ τὸ ἄμειπτον, Μωϋσέως τὸ ἄπλαστον, καὶ Δαβὶδ βασιλέως τὸ πρᾶον τὸ συμπτῆδες καὶ φιλόστοργον· διὸ Χριστὸς καὶ ζῶντα καὶ μεταστάντα σε, θεοσημείας καὶ τέρασιν, ἀφθόνως ἐδόξασε, καὶ τῇ σεπτῇ ἐκκλησίᾳ ὡς ἀρετῶν ἐνθέων κειμήλιον παρέθετο· ἐν ἣ ἐσεώτες ψαλμικῶς βοῶμέν σοι, τὴν πόλιν σου τὴν ἐνεγκοῦσαν, καὶ πᾶσαν ἁλλοδαπὴν ὀρθοδόξων ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις ἁγίε διαφύλαττε.

Καὶ νῦν ὁ κύριός.

Ὑπόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν, φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννηθῆναι ἤκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος τὸ τρισόκλειον δῶρον προσκομίσατε, ποιμένες ἀγραυλοῦντες τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε, πάντα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν παντουργέτην.

Τὸ νῦν ἀπολύεις τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, καὶ φρουρὸν μνητῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον ἅπαντες τιμήσωμεν συμφῶνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς· σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σώζε καὶ βοῶντά σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρησάμεν σοι ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἑσαρκούτο, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ ὡς ἔφη ὁ Δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικίσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τέκνου σου.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον. Τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀπολυτίκιον Δίς. Καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου.

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀγάπης τῷ δεσμῷ συντεθεὶς θεοφόρε, διέλυσας τρανῶς, τὴν κακίαν τῆς ἑχθρας, φονέα γὰρ συγγόνου σου, παφευγότα τῇ σκέπη σου, μὴ εἰδότα σε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσωσας ἐπικειμένου θανάτου καὶ σῶσον ἀπέστειλας.

Δόξα ὁμοιον.

Οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὃς ἀγάπη ὑπάρχει, ὁ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν, ὃς πλησίος τυγχάνει, διόπερ καὶ ἐπλήρωσας ἐντολὴν θείαν ζῶν καὶ τὸ ἔγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνω, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς οἰκτιρμῶν· Θεῷ τ' εὐηρέστησας.

Καὶ νῦν.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν ἄγγελον βουλῆς ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ, ταχὺ ὃν δοξάσωμεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προσενεχθεὶς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε πάτερ θυσία ὄντως γέγονας εὐπρόσδεκτος Θεῷ, κλέος ἐχρημάτισας τῶν δαίμων τρισμάκαρ, θείον ἐγκαλλώπισμα ἱερέων ἐφάνης, καὶ νῦν πρεσβεύεις ὑπὲρ εὐσεβῶν ἑορταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἱ τῶν Στροφάδων θεοφόροι πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὸν σε καὶ ρύστην, καὶ ἱατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν ἀεὶ, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα ἐξ ἀγροῦ τῶν ἀκρίδων, καὶ οὐρανόθεν ὄμβρον ἀγαθὸν μάκαρ ἐκπέμποντα τῇ μεσιτείᾳ σου.

Καὶ νῦν.

Ὁ δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς πανάγνου ἀσπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ρύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιῶσαι γέννησιν υἱοῦ τοῦ προσκυνήσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεῖσα τῷ δεινῷ, γυνὴ ποτὲ ἀφορισμῷ διελύθη σοῦ

πιστοῦ, ὑπὸ θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα στραφεῖσα ἐξ ἧς ἐλήφθη· καὶ πάντες θεαταί, ἐπύξαν πάνυ σεπτέ, οὐ δὲ ὡς ταπεινῶς καὶ πόρρω δόξης κε·ῆς, τὸ γεγονός μὴδ' ὅλως σαφηνίσας βιοῦν-τός σου ἐπετίμησας· ἀλλὰ σε χάρις πηγῇ θαυμάτων, τοῖς πᾶσι μάκαρ ἀνέδειξε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Γυναικὶ θεοσεβεῖ, κατ' ὄναρ ὤφθη καὶ αὐτῇ ἔφη· οἶκον μὴ πεσεῖν ἐν σοι σεισμῷ ἀλλὰ θαρρεῖν τῇ ἐπισκέψει τῇ σῇ μέγιστε Ἱεράρχα· ἐστήριξας δ' αὐτὸν ταῖς σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς· καὶ πάντα ἐν αὐτῷ τοὺς ἐνοικοῦντας πίστως, ἔκτοτε δὲ ὁ οἶκος καθωράθη πάτερ τρανῶς ἀκατάπτωτος. καὶ ἦν οὖν θαῦμα, φθίμενον οἶκον, στήναι πάντων στερρότατον.

Καὶ νῦν.

Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ, ἡνοικται πᾶσιν Ἐδέμ, εὐτρεπίζου Εὐφραθὰ, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καὶ γὰρ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοη-τῶς, ἐν ᾧ τὸ θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνηξόμεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀνα-στήσων εἰκόνα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν. Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τά. Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ Δεκαπόλεως, καὶ Ἱεροσολύμων, καὶ Ἰουδαίας, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθίσαντος αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοῦς, λεγων· Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι· ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι οἱ πενθοῦντες· ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται. Μακάριοι οἱ πραεῖς· ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ· ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται. Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί· ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται. Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δι-καιοσύνης· ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι

ἔστέ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἰπωσι πᾶν πο-νηρὸν ῥῆμα κατ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ. Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε· ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ Ν. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὸ ιδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ ἐκκλησία Χριστοῦ καὶ πανηγυρίζει φαιδρῶς καινὸν ἱεράρχην ὁρῶσα ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέν-τα, τὸν σεπτὸν Διονύσιον, ὃς ἀδιαλείπτως πρεσβεῖται ὑπὲρ τῶν πί-σται τιμώντων τὴν ἱεράν αὐτοῦ κοίμησιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ τὰ ἑξῆς. Οἱ κανόνες.

Ὁ παρών, τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ε'.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'.

Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδόξασται. Ὡς μόνῃ τὸν ἄχρονον υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκούμενον Παναγία, ἄχραντε πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς πάθῃ θεράπευσον.

Τὰ τραύματα πάντα γε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πόρω-σιν, λογισμοῦ στήν σκότῳσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνι-σον· ὡς συμπαθῆς ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κύησας τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρω-σε καὶ βασάνων ἄχραντε τῶν αἰώνιων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶν τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοός μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κύησας τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ δωρῆσαι μοι ἀγαθὴ τὸ φῶς πρόβλεψαι τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου ἤχος καὶ εἰρμὸς ὁ αὐτὸς οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Νικολάου ἱερέως Γαβριλοπούλου πλὴν τῆς ἐννάτης.

Ναός μου τὴν ζῶφωσιν φωτὶ τῷ θεῷ λαμπρύνας ἐκάνωσον εὐφρημῆσαι μέλλοντος τὴν θείαν μνήμην σου σαῖς Διονύσιε λιταῖς Αἰγίνης πρόεδρε.

Ἰσοῦ συνευφαίνονται τοῖς Ζακυνθίοις πατέρες σεβάσιμον τῶν Στροφάδων, ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγίνης λαός· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν προστάτου θερμοῦ.

Κλεινῶν γεννητῶρων μὲν υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων τε, ἀλλ' αὐτὸς κατέλιπες ὡς νουνεχέστατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφῇ γῆνις σχέσεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ Μάγοι σκοποῦμενοι ἄστρον Περσόδθεν, αὐτὸ ἐφειπτόμενοι ταχυ-
δρόμῳ σπεύδουσιν, εὑρεῖν τὸν ἄνακτα. ὃν ἐν Σπηλαίῳ σαρκικῶς
τεκεῖν παρθένος μολεῖ.

Ἐτερος κανὼν τοῦ Ἁγίου ἤχος ὁ αὐτός. Ποίημα ἀγγέλου
Συμμαχίου. Πρὸς τὸ Χριστὸς γεννᾶται.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Γέρας Ζακύνθου Ζάκυνθος γεραίρει.

Χριστὸς γεννᾶται.

Γεραίρειν σήμερον θέλοντι, Χριστοῦ σε ἱεράρχην τὸν ἔνδοξον,
Χριστὸν παρηγοῖα αἰτησαι, ἰσχὺν δωρήσασθαί μοι σὺ ὕμνωδῷ,
ὥπως κατὰ χρέος εὐφημήσω σε ἄξιως Διονύσιε.

Ἐκ γῆς Ζακύνθου ἀνέτειλας, ὡς ἥλιος λαμπρὸς ἱερώτατε,
Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἅπασαν, ἀγάζων ταῖς ἀκτίσι σὼν ἀρετῶν, διδ-
νὺν συμφώνως, ὕμνωδαίς οἱ πιστοὶ σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Ρητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, λαλῆσαι ἱκανῶς προτερήματα,
τὰ σὰ πρὸς ἄξιαν ἔνδοξε, καὶ γὰρ ὑπὲρ τὴν φύσιν ὤφθης ἐν γῇ,
μάκαρ τοῖς ἀγγέλοις ὁμιλῶν θεοπρεπῆς καθάπερ ἄγγελος.

Καὶ νῦν.

Ἀγγέλων δῆμοι ἐξίστανται, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς ἀφικόμενον,
οὐκ οὐδὲν τοῦ Θεοῦ τὸν ἀναρχον, οὐκ οὐδὲν σου γεννηθέντα χρόνῳ σεμνή,
καὶ παρθένον αὐθις σὲ φυλάξαντα ἀγνὴν ὥστερ τὸ πρότερον.

Καταβασία.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε,
Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν
εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'.

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Χαῖρε ἡ ράβδος ἡ βλαστήσασα, εὐθαλὲς καὶ ἄνθος ἀμάραν-
τον· χαῖρε ἡ τράπεζα ἐν ἣ ἄρτος ἅγιος πρόκειται, οὐ οἱ τρώγον-
τες πανύμνητε, οὐ θνήσκουσι πώποτε.

Τῆς στερεοῦσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον,
καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεο-
τόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαί με πάσης κατακρίσεως καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ

ὄψεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρὸς καὶ τοῦ σκότους πανάμωμε, ἡ τὸ
φῶς ἀποκνήσασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον,
καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὅλως δέδοικα, σπεύσον
σῶσον πρὸ τοῦ τέλους ἀγαθὴ τὸν ἱκέτην σου.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λαμπρύνας πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐκτέ-
λεσας, δοχεῖον θεῖον ἀρετῶν καταγώγιον πνεύματος, καὶ ἐν σοὶ
ἐπανεπαύσατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀνεπιστρόφως τρίβον ὅσιε, τὴν στενὴν καὶ λίαν ἐπίπονον
βαδίσας ἔφθασας αὐτὸ ὁρεκτὸν τὸ ἀκρότατον, καὶ πρὸς πλάτος πα-
ραδείσου, κατοικεῖν εἰσελήλυθας.

Ὁ τὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροὺς ἐτάζων ὡς γέ-
γραπται, προεγνωκῶς γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθὲς καὶ ἀκέραιον,
σὲ ποιμένα προχειρίζεται, Αἰγίνης πανάριστον.

Θεοτοκίον.

Ἐπεὶ νικᾷ οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγε-
λικόν, συγκαταβάσεως τῆς σῆς, Χριστὲ βάθος τὸ ἄπειρον, Θεὸς
γὰρ ὢν σάρκα δούλου, ἔρχῃ νῦν τοῦ ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σοῦ τελούντας μάκαρ, ἐκ βαθέων καρδίας τὴν κοίμησιν ἐν τῇ
λαμπρᾷ ταῖς σαῖς πρεσβεαῖς, φωτοφῶρῳ ἡμέρᾳ τυχεῖν τῆς χα-
ρᾶς ἀξιώσον, τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης φαιδρῶς εἰς αἰῶνας ἁγίε.

Ζωῆς ἀκηράτου, κληρονόμον γενόμενος ὅσιε, νῦν ἐν τῇ γῇ
τῶν πράξεων, εὐφροσύνως ἀγάλλῃ ἐνθα καὶ ἡμῶν μνημόνευε σὼν
αὐτοχθόνων πρεσβεύων θερμῶς, σωτηρίας τεύξασθαι.

Δόξα.

Ἀοράτων πάτερ ἐκδομάτων τῶν ἄνω προκύψας τὰ νῦν, τῇ
ἐνεγκούσῃ δὴ παράσχου, ἐκ Θεοῦ εὐλογίαν, τροφὴν οἷα σὴ μακά-
ριε, καὶ τοὺς οἰκούντας ἐν ταύτῃ πιστοὺς, ἁγίε περισώζε,

Καὶ νῦν

Κλεινὸν τόκον κόρη, σοῦ προφῆται οἱ θεῖοι προσέβησαν, ὃν ἐν
βραχεῖ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, προσκυνήσωσι. Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς
οἱ ἔνδοξοι, καὶ οὖν αὐτοῖς οἱ ποιμένες τρανώς τὸ θαῦμα κηρύττουσι.

Καταβασία.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως υἱῷ,

καὶ ἐπεσχάτων ἐκ Παρθένου. σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοηθώμεν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀγήρω ποθήσας ὄντως ζῶν, καὶ γηένων τὸν βίον μεμνησικῶς, ἀγίων ἐζήλωσας πολυτείαν τὴν ἔνθεον, ἐκ νηπιῶν δὲ ταῦτα, συνέσει διέκρινας, καὶ σαρκὸς μὲν τὰ πάθη, νοὶ καθυπέταξας, ὅθεν καὶ τὸν ὄλθον, σκυβαλήσας γονέων, ἀπέβαλες ὄλθιε, Διονύσιε ὅσιε καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας σπεῦσον οὖν πρεσβεΐαις πρὸς Θεόν, αἰωνίου πάντας πυρὸς ῥύσασθαι, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἀκηκοώς, ἀγαπᾶν, ἐχθρούς, φάσκοντος ἀκραιφνῶς, θερμῶς συνετήρησας ἐν ᾧ τῆς καρδίας σου, διδὼ καὶ ἀδελφόν σου κακῶς τὸν φονεύσαντα, ἐκ χειρὸς ἰχνεύοντων, εὐσπλάγγως διέσωσας, εἰτα νοθεύσας συμπαθῶς τοῦτον μάκαρ, μακρὰν ἐξαπέστειλας, τῆς πατρίδος μακρόθυμε, καὶ ἐφόδιον ἔδωκας, πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ δωρηθῆναι τῷ ἀδελφῷ ἄφειν, τετολμηκότι τοιαῦτα συνεργεῖα δαίμονος.

Καὶ νῦν ὁμοιον.

Ἡ πηγὴ τῶν χαρίτων σὺ ἀληθῶς θεομήτωρ ὑπάρχεις γένει βροτῶν, Θεὸν ὡς τέξασα, ποιητὴν πάσης κτίσεως, χαριτῶνυμε κόρη διδὼ σωποῦμέν σε, εὐσεβῶς προσκυνῆσαι ἡμᾶς καταξίωσον πίστει προσιόντας, τῷ Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ τὸν ὑψιστον ἄνακτα, δι' ἡμᾶς ἐνδυσάμενον· σάρκα ἵνα ῥύπον, τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρῃ καὶ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὀλισθήσαντα φθόνῳ ἀρχεκάκου ὁφειλόμενος.

ᾠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων προφήτα Ἀββακούμ.

Παρθένε Παναγία ἀμώλυντε σκηνή, μολυθέντα πταίσμασι καθάρισόν με νῦν τῶν οἰκτιρμῶν σου ρανίσι καθαρωτάταις. καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω, δόξα σοι ἁγνή θεοδόξαστε.

Ἐλέησόν με μόνη, ἐλέους ἡ πηγὴ, Θεοτόκε τέξασα καὶ λύσον τὴν δεινὴν ψυχῆς μου νόσον καὶ πώρωσιν τῆς καρδίας, δακρύων ρεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβεΐαις σου.

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ Εὐα τοῖς βροτοῖς, συμβουλία ὅφειος γέννηται ἁγνή, σὺ δὲ Παρθένε τεκοῦσα, λόγῳ τὸν λόγον ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὡφθης, ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν σε.

Ἐν πνεύματι προφῆται προεἰδὼν σε ἁγνή, ὅρος πύλην τράπε-

ζαν ἁγίαν κιβωτόν, λυχνίαν θρόνον ζωῆς στάμνον καὶ κλίνην, Θεοῦ μητέρα ἐν συμβόλοις σὲ δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὁρῶμεν τὴν ἐκδασιν.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ἰερεῦσας παμάκαρ ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύων τὴν ἀνέμακτον θυσίαν ἀκραιφνῶς, ψυχὴν καθάρας μελέτη συνεχῇ νόμου καὶ τῆς σαρκὸς δουλαγωγήσας τὰς αἰσθησεις, ὡφθης οἰκητήριον πνεύματος.

Ἐπήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖκα θνήξασαν δεσμῷ ἀφορισμοῦ, εὐχῆς σου ταύτην διέλυσε καὶ εἰς κόνιν, ὅστ᾽ αὖτε ἅμα μετεποίησεν ἀνθρώπος, ὡς ξενοπρεποὺς θεωρήματος!

Ρητόρων ἀπονοῦσιν εὐγλώττων αἱ φθογγαί, τῆς ἀμνησικακου σου ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἐγκωμιάσαι τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγονόν σοι οὐκ ἡμύνω ἀλλὰ μᾶλλον τοῦτον φιλοφρόνως εἰσδεδεῖσθαι.

Θεοτοκίον.

Ἐξέστησαν ὁρῶσαι ἀγγέλων στρατιαί, ἄνθρωπον γενόμενον τὸν πάντων ποιητὴν, ὃς μετ' ὀλίγον τεχθήσεται ἐν Σπηλαίῳ, ὅπῃ μητρὸς ἀειπαρθένου καὶ ἐν φάτνῃ νήπιον καθάπερ ὡφθήσεται.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίψης.

Ὑμνοῖς μεγαλύνωμεν πιστοί, νῦν πάντες Διονύσιον τὸν ἐκ Ζακύνθου ἀνατείλαντα, φωστήρα τ' Αἰγινήτων ἐν Κυκλάσι λάμπαντα, ἐνθα φρυκτωρίαις τῶν θαυμάτων, ἐξήστραψεν εὐσεβῶς, ζέφον τετακίας ἐσκέδασε.

Νέμων τὸ σὸν ποίμνιον καλῶς, θεηγορίαις πάνσοφε, τὸ τάλαντόν σου ἀνεπλήρωσας, διδὼ καὶ θείας φωνῆς καλούσης ἀκήκοας, εἰσελθε προθύμως πιστὸ ἐδούλε, καὶ κίρτα θεοπρεπῶς, νῦν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Δόξα.

Θέλων τρικυμίας τῶν παθῶν, βιωτικῶν ἀπόσασθαι τῷ σῷ ποιμνίῳ, χαῖρε ἔφησας, καὶ ἄλλον μὲν ἀντὶ σοῦ ποιμένα εἰσήγαγες, λέγων λάβε τὸ ποίμνιόν μου τόδε, καὶ ποιέμεν ὡς καγώ, διδχαῖς ἐκτρέφων ἐκάστοτε.

Καὶ νῦν.

Ὅντως μέγα θαῦμα κατιδεῖν, τὸν ἐν ὑψίστοις Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς καταπτωχεύσαντα, δι' οἶκτον τὸν πρὸς ἡμᾶς, ὅθεν καταχρέος νῦν, πάντες ἐν σπηλαίῳ προσδραμόντες, βοηθώμεν τῇ σεμνῇ χαίρε βροτῶν γένους ἀνάπλασις.

Καταβαίει.

Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσέ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς παρθένου ἀνεβλάστησας ἐξ ὅρου ὁ αἰνετὸς κατασκήνιον δασέος ἡλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεὸς δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανέτειλον.

Χαῖρε ἀμίαντε καὶ πανάσπηλε μήτηρ ἀπείρανδρε, χαῖρε ἔμψυχε φωτὸς νεφέλη τοῦ ἀπροσίτου, χαῖρε παντευλόγητε Μαρία. Πανάχραντε.

Χαῖρε ἡδύπνοον καὶ πανεύσομον κρίνον πανάμωμε, μύρον τίμιον, εὐδοιάζον πιστῶς καρδίας, ῥόδον τὸ ἀμάραντον ἀγνή χαῖρε Δέσποινα.

Ὡς κιθωτὸς σεμνὴ ἀγιάσματος, καὶ ὡς περίμορφος θρόνος ἅγιος καὶ ὡς παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν παντοκράτορα.

Σὲ δὲ θεόδοτος νόμος πάντα γενε, καὶ ὁ θεόδροσος τόκος πάναχραντε, καὶ ὁ θεόγραφος ἐδήλου τόμος, λόγος γὰρ ἀγράφου πατρός, ἐν σοὶ ἐγράφη σαρκί.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ὡς Ἰσραὴλ ὁ πάλαι τὴν ἐρυθράν, οὕτω καὶ σὺ διέβης αἰόλημε, ἀβρόχοις ἔχουσι ποταμοῦ ῥεῦμα, οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαι σε, καὶ φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ νετὸς οὐδόλως τετόλμηκε, βαδίζοντος παμμάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος σφοδροῦ, καὶ πάντες οἱ παρόντες ἔκθαμβοι, ὄρωντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύσεται Ζάκυνθος, ὡς ἄγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν οἰκετῶν αὐτοῖς πιστῶν, τρισμάκαρ, οὗς φρούρει δεήσεις ταῖς σαῖς Διονύσις.

Θεοτοκίον.

Ἀστὴρ μηνύει μάγοις τὸν Κύριον, Σπηλαίῳ νῦν τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ μητρὸς Παρθένου ἀπειράνδρου οὐ προεργάζομεν τὴν ἑνσαρκὸν γέννησιν.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης πατήρ.

Ἰδὼν τοῦ ὑφίστου πατρὸς Ἰησοῦν, ἀγαπήσας, ἐξ ὅλης καρδίας σου, τὰ θεῖα μὲν ἐντάλματα ἐτήρησας αὐτοῦ, διὰ καὶ τὸν

φονέα δμαίμονος φιλάτου, παραδόξως παρῆδες, συγγνώμην τοῦτω παρεχόμενος.

Ζωὴν τὴν ἀμείνω θεόφρων ποθῶν, τῆς ζωῆς τῆς προσκαίρου ἡλόγησας, καὶ πάντα οἷα σκύδαλα ἡγήσω τὰ ἐν γῇ διόπερ ἐπαξίως τὰ ἄνω κεκτημένος, σὺν ἀγγέλοις ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν ἰκέτευε.

Δόξα.

Ἀρκεῖ τὰ νῦν τῇ πόλει Ζακύνθου λαμπρὰ πλουτισάσῃ τὸ θεῖόν σου λείψανον, κομπάζειν γηθοσύνης τε σκιρτᾶν πνευματικῶς, ὅτι θερμὸν προστάτην, καὶ ἀρωγὸν ἐν πάσι, σὲ γινώσκει ταχέως, ὅθεν ἐνδίκως καὶ γεραίρει σε.

Καὶ νῦν.

Καλῶς Ἡσαίας τὸν σὸν τοκετόν, προῖδὼν φωτισθεὶς θείῳ πνεύματι, ἰδοὺ Παρθένος ἔβησεν ἐξοὶ Θεὸν γαστρί, καὶ τέξεται σωτήρα, τοῦ γένους τοῦ βροτείου, ὅνπερ ἀλόγων φάνη σπαργανισόμενον ὁψόμεθα.

Καταβαίει.

Θεὸς ὢν εἰρήνης πατήρ οἰκτιρῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἀγγελοῦ, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες ἐκ νυκτὸς ὁρμίζοντες, δοξολογοῦμέν σε φιλόνηρωπε.

Ὡδή στ'. Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

Χαῖρε πύλη τῆς ζωῆς, καὶ χρυσὴ περιστέρα, νοητοῦ κατακλυσμοῦ, παῦλαν φέρουσα σεμνή, τὸ καύχημα τῶν ὀρθοδόξων, χαῖρε πανθαύμαστε.

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονὴ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἐμπλησον πνευματικῆς τοῦ δούλους σου, τοὺς πεποιθότας εἰς σὲ πανύμνητε.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι ἀσί, ἐν πελάγει τῶν ἐκείνων, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὁρμον ἰθύνασα.

Τρικυμίας λογισμῶν καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι, βοηθησόν μοι ἁγία Δέσποινα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Βεβαιούται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφὲς, μύστην εἶναι σε Θεοῦ, πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἶρηκας, τὸν θεῖον ἄρτον, ἱεουργοῦντι ποτέ.

Ρωμαλαίως τὴν ἰσχύν, συνπατήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῇ νῦν τρυφᾷς ἐν οὐρανοῖς, τὰ ἐπαθλα, τῶν σὼν ἀγώνων, μάκαρ δρεπόμενος.

Ἰκετεύειν ὑπὲρ σὼν, εὐλαβῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλείπῃς ἐκτενῶς Διονύσιε Χριστόν, τὸν Κύριον σὲ γὰρ προστάτην πάντες κεκτήμεθα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, τὸν ἀχώρητον παντί, ὃν ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογῆσουσι.

Ἄλλος. Σπλάγχχνων Ἰωανν.

Ἦμεις τὸν Θεὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου, ἡνίκα φρικτὴν θυσίαν, ἔδυες, τὴν ἀναίμακτον, σωτηρίας λαοῦ πιστοῦ ἔνεκεν, ἄρτον οἶνόν τε προσφέρων ὡς Μελχισεδέκ, νῦν δὲ καθορᾷς τὸν Κύριον, τῶν ἐσόπτρων, λυθέντων μακάριε.

Νέος Μωϋσῆς ἐδείχθης πανάγιε, χειμάρρου σφοδροῦ ρεῦμα συστείλας ποτέ, καὶ διώδευσας, συνοδίᾳ ἀβρόχῃ ποδὶ θαυμαστῶς, ὥσπερ πάλοι Ἰσραὴλ θαλάσῃ ἐρυθρᾷ ὅθεν οἱ ὀρώντες ἐπυξάν, σὲ εἰδότες, Κυρίου θεράποντα.

Δόξα.

Θέλων ἅλις εὐπίστους ποιήσασθαι, εἰς ἄγραν καινὴν σοφῶς ἀπέστείλας, καὶ ἐκτέλεσας, τοῦ χαλάσαι τὰ δίκτυα ρήματι σφί, κατὰ πρῶην Σίμωνα Χριστὸς ἐκέλευσε, καὶ πληθὺν ἰχθύων ἐλκυσαν, δυσπιστίαν τε πᾶσαν ἀπήλασαν.

Καὶ νῦν.

Ἴδε πῶς ἀμνάς, τεκεῖν κατεπίγεται, ἐν μήτρᾳ ἀγνῇ ἀμνὸν βασιλεύουσα, ὅνπερ βλέποντες, θεοφόροι πατέρες ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς τε τῶν πιστῶν πάντα συστήματα, πόθῳ προσκιρτῶσι σήμερον σωτηρίαν κοινὴν ἐκδεχόμεθα.

Καταβασία.

Σπλάγχχνων Ἰωανν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἀνάλιος θῆρ οἷον ἐδέξατο, τῇ Παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ λόγος καὶ σάρκα λαβὼν διε-

λήλυθε φυλάξας ἀδιάφορον, ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως τὴν τεκοῦσαν κατέσχευ ἀπήμαντον.

Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Ἐορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἑορτὴν χαρμόσυνον σὺν τῇ μονῇ τῶν Στροφάδων, Αἰγίναν τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἅσματος ἀξιοχρέως συνευφημῆσαι, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον.

Ὁ οἶκος.

Σιγησάτωσαν ἤδη σιγησάτωσαν οἱ μέχρι δεῦρο σφαλερῶς λέγοντες, μὴ εἶναι τῇ θεοσώτῃ Ζακύνθῳ τὸν οἰκεῖον προστάτην, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυν θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πόλεων καὶ χωρῶν ὀρθοδόξων· ἔνεστι γὰρ καὶ μάλα καλῶς ὁ σεπτὸς ἐν Ἱεράρχαις Διονύσιος ὁ θαυμαστὸς Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς καὶ θρέμα ἀξιέπαινον. Οὐκέτι λοιπὸν ζηλοῖ Ζάκυνθος ἡ εὐδαίμων Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν, τὰς φίλας γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνύνεσθαι ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ ἱεροῖς λειψάνοις Γερασίου τε καὶ Σπυρίδωνος, ἀλλοδαποῖς τυγχάνουσιν· ἀλλ' ἐκείνας μὲν προσφιλῶς συγκαλεῖται πρὸς φαιδρὰν πανήγυριν τοῦ ἰδίου αὐτόχθονος· ὥσπερ δὴ καὶ προσφύρωσ τὴν ἐν Κυκλάσι προσφωνεῖ Αἰγίναν, σὺν τῇ πανσέπτῃ τῶν Στροφάδων Μονῇ τῇ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ σκήνος εὐτυχῶς διησαυρισάσῃ, τοῦ ἀξίως εὐφημῆσαι· καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Τὴν 17 Δεκεμβρίου: Μνήμη τῶν Ἁγίων 3 παίδων Ἀναγίου. Ἀζαρίου, Μισαήλ καὶ Δανιὴλ τοῦ Προφήτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἁγίων Ὁσιομαρτύρων Πατερομυθίου, Κόπρι καὶ Ἀλεξάνδρου.

Τοῦ Ὁσίου καὶ ἀειμνήστου Δουναλὲ τοῦ ὁμολογητοῦ τοῦ μετονομασθέντος Στεφάνου.

Τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰάκχου.

Τοῦ Ἁγίου νέου μάρτυρος Νικήτα.

Καὶ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης καὶ Πόρου τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἐχει μὲν ἐν γῇ σῶμα Διονυσίου.

Νέου πόλος δὲ τοῦ δε τὴν ψυχὴν φέρει.

Ἐβδόμη τε δεκάτῃ θάνε Διονύσιος ὁ κλεινός.

Ῥδὴ ζ'. Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο.

Χαίρε Θεοῦ πανάγιον τέμενος, χαίρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις, χαίρε βροτῶν τὸ καταφύγιον.

Χαίρε παστὰς ἀφθόρου νυμφεύσεως, χαίρε δι' ἧς ἠνοιχθὴ Παράδεισος, χαίρε φαιδρὸν τοῦ ὑψίστου καταγώγιον.

Ἡ τῶν πιστῶν ἐτοίμη βοήθεια, ἄρτι κάμοι βοήθεια φάνηθι, τῷ ἐκζητοῦντι θερμῶς τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονοῦμενον ἐδρασσον, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῇ σῇ σκέπῃ μητροπάρθενε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ὄμβρον καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν παραδόξως τῇ τῶν Στροφάδων μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλούτησε, θαύμασι παμποικίλοις, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκρίδων ἡ φθιέρουσα, Στροφάδων τῆς μονῆς τὰ γενήματα, εὐχῇ σου δραπετεύει καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οἱ μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσικοῖς παρεγίνονται, ἀνὰ πρὸς προσκυνῆσαι, τεθηρόμενον Παρθένῳ μιτρί.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Οἱ παῖδες Ζακυνθίων συνελθόντες εὐσεβῶς τιμήσωμεν, τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν ἐνδοξον, ἐν τῷ μέσῳ ἐκκλησίας ἀναμέλποντες ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Στροφάδων οἱ μονῶται ἀθροισθέντες, τὸν σοφὸν διδάσκαλον νῦν ἀνυμνήσατε, φαιδρῶς Διονύσιε γεραίροντες, καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμίαν λάρνακα, Σκήνος τὸ θεῖον ἀσπάσθητε αἰσίως.

Δόξα.

Γεραίρει θαυμασίως σὺν Ζακύνθῳ καὶ Στροφάσιν Αἴγινα ποιμένα θεῖον ἀγαθόν, σὲ πλουτίσασα πανάρισσε, καὶ συμφώνως ἅμα πᾶσαι ἀναμέλπουσιν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Καὶ νῦν.

Ἐγγὺς μὲν σωτηρίας ὁ καρπὸς γενέσθαι, δεῦτε σπεύσωμεν, ἅπαντες ἰδεῖν νηπιάζοντα τὸν Κύριον, γαλουχούμενον τροφῷ παρθενομήτηρι, διὰ τὴν πάντων βροτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβασία.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοῦς προσταγματος

καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοίγησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐφαλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ῥδὴ η'. Ὁν φρίττουσιν ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί.

Τιμήσωμεν ἅμασι συμφώνως οἱ πιστοί, τὴν στάμνον τὴν πάγ-χρυσον, καὶ θέλαν κιθωτόν, βοῶντες ἀπαύστως χαρμολύτως αὐτῇ, χαίρε προστασία τοῦ κόσμου Θεοτόκε.

Ἀνάστησον καίμενον εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με πολέμησον ἐχθρούς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀρνὴ μὴ παρίδης ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Ἡ κλήσις θεόνομφε ὀνόματος τοῦ σοῦ, εὐφραίνει τὴν φρένα μου, ἡδύνει μου τὸν νοῦν, ψυχὴν ἁγιάζει καὶ τὸ σῶμα πτεροῖ, αὐτῇ γὰρ καυχῶμαι καὶ ζῶ καὶ πνέω κόρη.

Μαρία πανύμνητε, ἀγγέλων ἡ χαρά, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις ἐλπίς χριστιανῶν χαρὰς αἰωνίου καταξίωσον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

ὑμνοῦντες σε ἅγιε ζεούση τῇ ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων τοῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῇ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα τρισμάκαρ.

Λευχεύοντας θύτας μὲν, ἐδόκει Δανιήλ, ὄρᾳν παριστάναι σοι καθ' ὅσον ἑναργῶς, ὅθεν ἀδιστακτῶ ὁμολογεῖ φθογγεῖ, ἅγιόν σε εἶναι Διονύσιε Μάκαρ.

Ὅρᾳ ἐν ὁράματι σὲ πάτερ τίς γυνή, αὐτῇ τέξιν φάσκοντα, υἱὸν ὡς εὐλαβῶς ἠτήσατο ἥτις συλλαβοῦσα ταχύ, ἄρσεν τέκνον τίκτει ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Θεοτοκίον.

Γίδν μήτηρ ἀνάνδρος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ μάγοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν προσκυνῆσαι ὡς Θεὸν τοῦ παντός, εἰ καὶ βρωτοθέντα, ὀρώσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφουοῦς ἡ δροσοβόλος,

Ρήματα χρηστὰ ἐκ θεοῦ στόματός σου, πάντες ἤκουον τοῦ σοῦ ποιμνίου, ἥδη δὲ ἐρύθμιζον θεαρέστως σὴν διδαχῇ τῷ Θεῷ εὐαρεστοῦντες ὡς ἦν δυνατόν διὰ ἀγαλλόμενοι ἐδόξαζον τὸν σοφὸν αὐτοῖς ποιμένα δωρησάμενον, ἐν ἀρχιερεῦσι Διονύσιον μέγαν.

Αἴγινα πλουτήσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοξάζει σὲ καὶ μετὰ πότμον, ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προκεχείρισε ἐν αὐτῇ ἐκλεκτός δὲ καὶ Θεῷ προφιλέστατος, διὰ γηθοσύνης σκιρτᾷ κράζουσα,

σοῦ τιμῶμεν πάντες τὴν πάνσεπτον, καὶ δεόμεθά σου μνημόνευσε ὧν δούλων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα.

Εἶδεν ἐναργῶς πόλις ἐν Ζακύνθῳ, τῆς πανάγου τὸν αὐλον βίον, Ἀναφωνητρίας μὲν ἢ ἐν ὄρεσιν ὑψηλοῖς καὶ ἐκήρυξε τεράστια μεγάλα τὰ σά, ἀντὶ ὧν ἐορτάζει τὴν μετάστασιν, εὐλογίαν αἰτοῦσα τὴν σὴν σεβάσμιε, πέμψαι οὐρανόθεν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκοῦσιν.

Καὶ νῦν.

Ρύπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἁμαρτίας, ἤδη ἔρχεται Χριστὸς καθάραι, μάγοι δὲ συνέρχονται δῶρα φέρειν ἐκ τῶν Περσῶν, καὶ δρῶντες τὴν Παρθένον προσκυνοῦσιν αὐτὴν εἰς ἣν ἀτενίζοντες κραιβάξουσιν, χαῖρε γένους γηγενῶν κόρη διάσωσμά, σὲ ὑμνολογοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πάσαι.

Καταβάσις.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς θεότητος Παρθένου, ἣν ὑπέδω νηδύν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογῶντες ἢ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναον.

Χαῖρε αὐτῇ μυστικῇ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῖς σύμπαι, χαῖρε θεῖον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ πανάμωμε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς χαῖρε κυρία, χαῖρε Παρθένον τὸ περίδοξον καύχημα.

Τὴν εὐθαλῇ καὶ κατάκαρπον ἄμπελον ὕμνοις πιστοὶ καταστέψωμεν λέγοντες, χαίροις ἡ βλαστήσασα βότρυν ὠραιότατον, τὸν κατευφραίνοντα πάντων τὰς καρδίας, καὶ τῆς κακίας τὴν μέθην ἐξαίροντα.

Θράσος καὶ τόξα καὶ δόρατα σὺντριψον, καὶ τὴν ἰσχὴν παντελῶς ἐξαφάνισον, καὶ εἰς τέλος ὄλεσον, Παναγία δέσποινα, τῶν ἀλαζόνων ἐχθρῶν, τῶν μὴ τιμώντων, καὶ προσκυνούντων τὴν θεῖαν εἰκόνα σου.

Σὺ μου ἐλπίς ἀκαταίσχυντος πάνανγε σὺ μου καὶ φῶς καὶ παράκλησις Δέσποινα, σὺ μου καὶ ἀντίληψις σὺ μου καὶ ζωὴ καὶ σωτηρία σὺ μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος φύλαγμα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Κλέος Ζακύνθου σοφὲ Διονύσιε φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ ἀλλείπη ἀπήμονας ταῖς πρὸς τὸν δεσπότην σου ἱεραῖς δεήσεσιν ἐκ πάσης νόσου κακώσεως καὶ βλάβης, σὲ γὰρ προστάτην θερμὸν παπλοῦ-τήκαμεν.

Ρήματι σὺ ἁλιεὺς ὑπακούσαντες, πληθὺν ἰχθύων εὐθὺς ἐσαγγήνευσαν, καὶ δρῶντες ἐφριξαν πῶς καὶ φύσις ἄλογος τῷ σὺ ὑπαίξε κελεύσματι, διόπερ δούλον Θεοῦ σε ἐπέγνωκαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἐμαυτὸν οἶδα χεῖρονα, καὶ γὰρ αἰσχυρῶς τὴν ζωὴν ἐδαπάνησα, ὅθεν μοῦ τολμήσαντι ὕμνους προσενέγκαι σοι, σύγγνωθι πάτερ καὶ δίδω σαῖς πρεσβείαις καλῶς βιῶσαι, ζωῆς τὸ ὑπόλοιπον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πατρὸς ἢ παρθένου ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νήπιον, οὐπερ τὴν γενέθλιον ἡμέραν πάντες ἐξώμεθα προθύμως, ἀξιωθῆναι ἰδεῖν, ἀγνοῖς ὄμμασι.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παραδόξον.

Ἐώρακε θαῦμα φρικτὸν ὁ διάκονος Δανιήλ, ἱμάτια, ὄμβρον ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι σου πάντως θεόφρων, διὸ ἐκπλαγείς Θεὸν ἐδόξαζε, τρανῶς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστώσαντα δοξάσαμεν.

Ἰσάγγελον, βίον ἐν γῇ μὲν ἐξήσκησας, οὐρανὸν δὲ ἐφθασας, ἔνθα παρεστηκὼς σὺν ἀγγέλοις τῇ θείᾳ Τριάδι τὰ νῦν ἀναμέλποις τὸν τρισάγιον ὕμνον ἀγγελικῶς φαιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος.

Δόξα.

Ἐφύμνιον, δέξαι κλεινὲ Διονύσιε, ὑμνητοῦ ὑμνήσαντος, θείας σου ἀρετάς, ἐκ βαθέων, καὶ πρέσβευε πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν.

Πανάχραντε, κόρη υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδάμ τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ ἱεράρχῃ, οὐ μνημὴν τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν πιστοὶ εὐσεβῶς, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν ἱκέτευσ.

Καταβάσις.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν Τιμιωτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἄλλων στρατευμάτων.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παραδόξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον θρόνον χειρουδικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάνην χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ Ζάκυνθος καὶ Αἴγινα, καὶ ἡ Στροφάδων ἅπασα, δμήγυ-
ρις μοναζόντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι τὸν θεῖον Διονύσιον, κλεινὸν
κοινὸν ὑπέρμαχον, φωστῆρα τὸν ἐκλάμποντα θαυματουργίαις τοῖς
πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένοις.

Ἔτερον ὁμοιον.

Ἀγάπη σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἐφετῶν ἀκρότατον, καὶ τῷ Θεῷ
ἐνωθέντα δοξάζει σε εἰς αἰῶνα, ὅθεν ἀγάπης ἀγαλμα, ἡ ἐκκλη-
σία μέλπει σε πάνσεπτε Διονύσιε, καὶ κόσμος ἀνακηρύττει σὲ μεγα-
λύνων ἀπαύστως.

Προεόρτιον ὁμοιον.

Ἡ Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ'
ἀγγέλων, καὶ ἀγραυλόντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνησόμενον,
ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε
κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς αἰῶνας ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
προσόμοια. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου ἔγγονοι, ἑορτὴν πα-
νίερων ἑορτάζοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἄφθαρτον ἄου-
λον, εὐσεβείας θησαυρὸν, κεκτημένοι πολύτιμον, ἐν πατρὶα γῇ,
διδ' ὕμνους προπέμψωμεν κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ πλοῦτον
πολύλοδον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τῆς Ζακύνθου
βλάστημα ἱερώτατον, διδ' συμφώνως Ζακύνθιοι αὐτῷ ἐκδοήσωμεν
χαῖρε δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολύδοξε, Διονύσιε, χαῖρε στή-
ριγμα στέφος εὐπατρίδων χαῖρε σκέπη ὀρθοδόξων, τῶν ἐκτελούν-
των τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποιμνιον, ἐμπιστεύθης θεόληπτε, καὶ κα-
λῶς ἐποίμανας, θείῳ πνεύματι, διδ' ποιμένα θεάριστον, σὲ γνοῦς
πιστῶν σύλλογος, πανδημεὶ Αἰγινητῶν, νῦν φαιδρῶς ἑορτάζει σου,
τὸ μνημόσυνον, καὶ ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχωρεῖ, τοῖς γεραίρου-
σιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου σου, τὴν κυρίαν ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγά-
πην ἔργοις σου καὶ γὰρ κτείνοντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν,
ἐνόμισας ἄκακε, παρορῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἐγκλημα, μάλ-
λον δ' εὐμενῶς, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιланθρώπως
τὰ πρὸς χρεῖαν, αὐτῷ παρέσχες μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἑορτὴν χαρμόσυνον ἑορτάζει σήμερον Ζάκυνθος, ὃ φιλέορ-
τοι ἱεράρχου καινοῦ μνήμην τελοῦσαν, Διονυσίου τοῦ ἐξ αὐτῆς
ἀνατελλαντος· καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς
γείτονας, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν, τὴν μὲν ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις
οἷς κέκτηται Σπυρίδωνα αὐχοῦσαν τὸν πολυθαύμαστον, τὴν δὲ
ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθή-
ναι πνευματικῶς καὶ πανηγυρίσαι θεοπρεπῶς μετ' ὧν καὶ ἡμεῖς
ψάλλοντες εἵπομεν, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστὸς Κύριος ταῖς αὐτῶν
ἱκεσίαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν ὀρθοδόξων συστήματα, ἐκ παντοίων κιν-
δύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανοῦ σου βασιλείας ἀξιώσων ὡς φι-
λάνθρωπος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπίζεσθω ἡ φάτινη, τὸ σπήλαιον δε-
χέσθω ἡ ἀλήθεια ἦλθεν ἡ σκιά παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώ-
ποις ἐκ παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώ-
σας τὸ πρόσλημα· διδ' Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ κράζοντες
ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου.

Ὡδὴ γ'. καὶ σ'.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐπέησας ἡμῖν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ἡμῶν, οἵτινες ἐλάλη-
σαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὃν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκδασιν
τῆς ἀνατροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ
καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ
ξέναις μὴ περιφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρ-
δίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες.
Ἐχομεν θυσιαστήριον, ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ
οκηγῇ λατρεύοντες. Ὡν γὰρ εἰσφέρεται ζῶων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρ-
τίας εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα καίτε ἐξω-
τῆς παρεμβολῆς. Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵμα-

τος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε. Τοῖνον ἐξερχόμεθα πρὸς αὐ-
τὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες. Οὐ γὰρ
ἔχομεν ὥδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν. Δι-
αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διαπαντός τῷ Θεῷ, του-
τέστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Τῆς δὲ
εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις
εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

ΕΓΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ
σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει.
Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται, εἰμὴ ἵνα κλέψῃ, καὶ θύσῃ, καὶ ἀπωλέσῃ·
ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζῶν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ
ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν
ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δέ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὐ οὐκ
εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ
πρόβατα καὶ φεύγει, καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτά, καὶ σκορπίζει τὰ
πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστι, καὶ οὐ μέλ-
λει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός καὶ γι-
νώσκω τὰ ἐμά, καὶ γινώσκονται ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει
με ὁ Πατήρ, καὶ γὼ γινώσκω τὸν Πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου
τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν
ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, ἀνακτεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν· καὶ τῆς φωνῆς
μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη καὶ εἰς ποιμὴν.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις τῆς Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ
Στροφάδων μέγας φρουρός, χαίροις ἐκκλησίας φωστήρ νέος τρις-
μάκαρ ἀρχιερέων κλέος ὦ Διονύσιε.

Ἔτερον.

Μένων ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρων καὶ σὸν κτεί-
ναντα ἀδελφόν, ἐνθέως ἐφείσω, τῇ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπῃ, διὸ Χρι-
στῷ συγχαίροις νῦν Διονύσιε.

Ἔτερον.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Στροφάδων,
ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός. χαίροις τῆς Αἰγίνης ὁ μέγας ἀντιλή-
πτωρ ἀρχιεπτῶν ἡ δόξα, ὦ Διονύσιε.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἀξιοδάκρυτος εἶνε ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ δυ-
στυχῆς ἄνθρωπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν, ἀπὸ τὴν πρῶ-
την του δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθοράν, διωγ-
μένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα, εἰς
τὴν κοιλιάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, δηλονότι ἐκ τοῦ ψευδοῦς
καὶ προσκαίρου τούτου κόσμου τὰς ἀθλιότητας· δὲν κλαίει τοιαύ-
την ἐξορίαν δυστυχεστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος εἰς τοῦ κόσμου
τὸ μάταιον, ἐλησμονήσας τελείως τὰς πρώτας τιμὰς του καὶ ἀγα-
θά, καὶ ὥσάν νὰ μὴν εἶχε νοῦν, δὲν ψηφᾷ παντελῶς ταῦτα,
ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βάσανα,
καὶ ὡς ἄλογον ζῶον ἀφίνει νὰ σύρηται εἰς τὰς ὁρέξεις τῆς ἰδίας
του ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη τόσον ὅπου κατὰ τὴν προφητικὴν φω-
νὴν «παρεσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη
αὐτοῖς». Δὲν μετηνόησεν ὅμως εἰς τοιαύτην δυστυχημένην πλάνην
ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν ἑορταζόμενος ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ
λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμάσιος οὗτος, λέγω, πατὴρ ἡμῶν
Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλαδὴ
τῆς ζωῆς τὰ προοίμια, ἐφθασε καὶ ἐνόησε τὴν ἐλευσινὴν ἀφρο-
σύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῶν κοσμικῶν
ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας μὲ γενναιότητα, ἠθέλησε νὰ
μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῆς, πλοῦτον, δόξαν καὶ ἀνάπαυσιν,
ὅπου τοῦ ὑπέσχετο ὁ κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ γένους του· καὶ
οὕτω ἐλαφρὸς ἀπὸ τόσα βάρη, ἐπτέρωσεν εἰς μοναχὴν τὴν ὑπη-
ρεσίαν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν νοῦν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς
του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μὲ τοιοῦτον τρόπον τὴν δόξαν,
τὴν ἀθανασίαν, καὶ θεῖαν τρυφήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέπεσε
μὲ τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ. Καὶ μολονότι τοῦ ἡγέρθη ἰσχυ-
ρότατος πόλεμος ἀπὸ τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς τοῦ ἄν-
θρώπου, ἀπὸ τὴν σάρκα, λέγω, τὸν κόσμον καὶ τὸν Διάβολον, διὰ
νὰ τὸν αἰχμαλωτήσου καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην
τους· αὐτὸς μ' ὅλον τοῦτο ἀνδριεύθη, καὶ ἡγωνίσθη κατ' αὐτῶν
τόσον, ὅπου τέλος πάντων, ἔδειξεν ἀνωφελεῖς καὶ νεκρὰς ὄλας τὰς
πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις, ὅπου καθ' ἑκάστην ἡγείρον
ἐναντίον του. Ὅθεν καὶ ὁ πανάγαθος Κύριος τὸν ἐδόξασε θαυμα-
σίως καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Χαρίζοντάς του τὴν ἀτελεύτη-
τον αὐτοῦ δόξαν καὶ μακαριότητα καὶ ἀφθαρτον· κάμνοντας προ-

σέτι τὸ πνέντιμον αὐτοῦ σῶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεργοῦνται ἀκατα-
πύστως εἰς τοὺς μετ' εὐλαθείας καὶ πίστεως ἐπικαλουμένους αὐ-
τὸν ἐξαίσια τερατουργήματα, τὰ ὁποῖα νὰ διηγηθῇ τινάς, ὅλα
καταλεπτῶς εἶνε ἀδύνατον· ὁμῶς διὰ δόξαν τοῦ Ἱεράρχου μας
καὶ προστάτου Διονυσίου καὶ διὰ κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῇ
ὅσα εἶνε τῆς δυνάμεώς μου καὶ ἀκούσατε.

Γεννᾶται ὁ θαυμάσιος αὐτός Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον
Ζάκυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους, καὶ ἐνδοξοτέ-
ρους ἄρχοντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατήρ μου Μώκιος ὀνομά-
ζετο τῷ γένει Σηκοῦρος, καὶ ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἀπὸ τὸ ἐκ-
λαμπρότατον γένος τῶν Βαλβίων ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης
ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετῶν. Εὐθὺς ὁποῦ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ
ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς
του εἰς θεοσεβεῖς καὶ σοφοὺς διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους διδα-
σκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ καὶ θεά-
ρεστα ἦθι, ὡς εὐφυῆς ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἔμαθεν εἰς ὀλίγου
καιροῦ διάστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιαν,
διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαιροῦ
βίου τὴν ματαιότητα, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασία. Καὶ ἐπειδὴ
ἐπρόκοπτε καθημερινῶς εἰς πράξεις ἐναρέτους καὶ θεοσεβείαν,
ἔκρινε μὲ τὸν ἑαυτὸν του νὰ γίνῃ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανοῦ βα-
σιλέως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸν θώρακα τῆς ἀκραιφνοῦς πί-
στεως, καὶ τὴν πανοπλίαν τῶν θεαρέστων του ἔργων, διὰ νὰ δυ-
νηθῇ, νικῶντας τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρούς, νὰ ἀξιωθῇ νὰ
ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος τὸν ἀμάραντον τῆς δόξης στέ-
φανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες, καὶ ὁ πολυτάραχος
θόρυβος τῶν βιωτικῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπόδιζον τὸν τρόπον, διὰ
νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεοφιλῆ σκοπὸν, καὶ ἔνθεν ἔρωτα,
ἀπεφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τὰς συγχύσεις καὶ ταραχὰς τοῦ κό-
σμου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀταράχως νὰ φαντάζηται τὰ οὐράνια, καὶ νὰ
λατρεύῃ ὁλοψύχως τὸν ποιητὴν του καὶ σωτῆρα Θεόν. Κρίνοντας
λοιπόν, κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πα-
σαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε γονέων
ἀγάπην τιμὰς καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν, καὶ
φύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὡς ἀετὸς ὑπόπτους, ἔδραμεν εἰς
τὴν τροφάδων βασιλικὴν μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου
πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μιλία τεσσαράκοντα,
καὶ φθάνοντας ἐκεῖ γεμάτος, ἀπὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην ἀφοῦ

ἔκαμε τὴν διατεταγμένην δοκιμὴν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μονα-
κῆς διαταγῆς, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς τὸ ἀγγελι-
κὸν σχῆμα καὶ ἐτελειώθη καλόγηρος. Ἄν καὶ νέος εἰς τὴν ἡλι-
κίαν, ἐν τούτοις ὑπερέβαινε εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς πλείον γέρον-
τας καὶ ἐναρέτους πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς. Ἀγρύ-
πνα τὸ περισσότερον τῆς νυκτὸς ἐπιτιδόμενος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν
τῶν πνευματικῶν βιβλίων.

Τῆς σαρκὸς τὰς συμπαθεῖς ὁρέξεις ἐχαλιναγώγει καὶ ἐκατα-
δάμαζε μὲ πολυμέρους νηστείας, καὶ στοχαζόμενος τὴν οὐτιδα-
νότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνίκα τὸν δαίμονα τῆς ὑπερη-
φανείας μὲ τὴν ἄκραν ταπεινῶσιν· καὶ μολοντί κατήγγετο ἀπὸ
ἐκλαμπρότατον γένος, ἐστοχάζετο ὁμῶς τὸν ἑαυτὸν του εὐτελέστα-
τον ἀπ' ὅλους καὶ ἀναξιώτερον. Διὰ τὰ ὁποῖα καὶ οἱ πατέρες ὅλης
τῆς μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν καὶ εἰκόνα τῆς ἐσιό-
τητος, ἔπασχε καθ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν μιμῆται ὅσον τὸ κατὰ
δύναμιν. Δοκιμαθεὶς ἀπὸ τοὺς προεστώτας ἀνεξιβάσθη κατὰ βαθ-
μὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ νὰ προσφέρῃ ἱλαστηρίους εὐ-
χὰς καὶ ἀναιμάκτους θυσίας πρὸς τὸν Θεόν ὡς ὁ πάλαι Μελχι-
σεδὲκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ
προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκρινε μὲ θέλη-
μα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, ἡγουν
εἰς τὰ δωδεκάνησα, διὰ νὰ εὕρῃ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κανένα πλοῖον,
νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τοὺς ρηθέντας ἁγίους τόπους, κατὰ τὴν ἔφασιν
τῆς καρδίας του. Ὅθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας καὶ
ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἐπέρασε
καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἱερικῆς πολι-
τείας, ἠθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν μητρόπολιν τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖ-
ος, ἔχων ἀκουστὴν τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου, τὸν ἐπαρακί-
νησε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης,
ὁποῦ ἦτο τότε χορεύουσα· αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινόφρων καὶ μέτριος
ἐπροφασίζετο λέγων, πῶς δὲν ἦτο ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχειρήματος,
νὰ δεχθῇ τόσην φροντίδα ψυχῶν ἐπάνω του. Ἀλλ' ὁ σοφὲς καὶ
συνετὸς μητροπολίτης, ὁποῦ δι' ἀκοῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς τοῦ Διону-
σίου, τὸν ἐθίσσε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ συγκατατεθῇ. Τότε ἀναφέρων
αὐτὸν εἰς τὸν κλῆρον καὶ δι' ἐπιστολικοῦ γράμματος, καὶ φανερώων εἰς τὸν κλῆρον καὶ
λαὸν τῆς Αἰγίνης, ὁ ἄνωθεν Ἀθηνῶν πρόεδρος τὴν ἀξιοῦντα
τοιούτου ὑποκειμένου, καὶ πῶς βιαίως τὸν ἔκαμε μὲ πολλὰς πα-
ρακαλέσεις καὶ πνευματικὰς παρακινήσεις, καὶ ἔνευσε νὰ δεχθῇ

τὴν αὐτὴν ἐπιστάσιαν, ὅλοι ὁμογνώμονες καὶ μὲ κοινὴν ψῆφον τὸν ἐξέλεξαν ποιμένα καὶ διδάσκαλόν των, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ὅπου ἐπεμψε πρὸς αὐτοὺς κυβερνήτην καὶ ὁδηγόν, τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ τε καὶ ἅγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν μὲ ἐκδοσιν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν μητροπολίτην, Αἰγίνης ἀρχιεπίσκοπος. Πόση χαρὰ νὰ ἔγεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινίτας, κάθε εὐσεβῆς ἀς στοχασθῇ· ἐμπιστευθεὶς τοιουτοτρόπως τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου ποιμνίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ διδάσκη μὲ νοθεσίας καὶ μὲ ψυχωφελῆ παραδείγματα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν ἐκήρυττε, καὶ ὡς μαγνήτης ποῦ σύρει τὸν σίδηρον, ἔσυρνε ὅλους πρὸς ἑαυτόν, διὰ νὰ ἀκούωσι τὰ μελίρρυτά του καὶ θεόσοφα λόγια, ὕστερον ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως, ἐφοβήθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπου εἰς τόσον τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, καὶ ἐμελέτησε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀφίνων διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν θρόνον του, ἐτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν ποθητὴν του πατρίδα Ζάκυνθον· τότε εὐλογῶν τὸ ποιμνίον του καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἄβλαβον, ἀπὸ ὁρατοῦς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς, καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταδύμια, ἀφήκεν εἰς ὅλους θλίψιν ὑπέρμετρον· φθάσας λοιπὸν εἰς τὴν ἀγαπημένην του πατρίδα, ἀνεκδιήγητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του σεβόμενοι αὐτὸν ὡς νοητὸν ἥλιον τῆς ἀγιωσύνης, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτο χηρεύουσα ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὸ 1589 ἐτάχθη ὁ ἀρχιερεὺς Διονύσιος μὲ γράμμα Πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς ἕως νὰ γίνῃ νέα ψῆφος ὡς καὶ ἐγένετο, Πατριαρχεύοντας τότε τοῦ αἰοιδίμου Πατριάρχου Ἱερεμίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὄχι μὲ ὄρεξιν του, ἀλλὰ δι' εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου τόσον τὸν παρεκάλεσαν, καὶ διὰ νὰ δειχθῇ εὐπειθὴς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας· εὐθὺς ὅπου ἔγεινεν ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ διαμείνῃ συναστρεφόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνευρίσκηται νοερῶς με τὸν ποιητὴν του Θεόν, καὶ νὰ λεπτύνῃ τὸν νοῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ τὴν θεϊκὴν κατανόησιν. Ἐχων ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδειον ἐτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὠκο-

δομημένον τὸ περιβόητον μοναστήριον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν εἴκοσι κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐαγὲς μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κλητορικὸν δίκαιον, ἔχουν ἰσὺς πατρονάτου, κατὰ τὴν τῶν Λατίνων φωνήν, ἀπὸ τὴν γαλινοτάτην αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ πρὸ καιροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν τοῦ ἡσυχαστικῆν· ὡς καθὼς ἀνέβη μὲ τὸ σῶμα ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψηλόεστα ὄρη ἐκεῖνα, τοιουτοτρόπως ὕψωσε καὶ τὸν νοῦν ὅλως διόλου εἰς τὰ οὐράνια, δὲν ἐφαντάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ αὐόγκριτον κάλλος τῆς τρισηλίου θεότητος. Ἀφίνω νὰ διηγῶμαι τὰς παθοκτόνους νηστείας τὰς νυχθημέρους προσευχάς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωρικὰς χαμευνίας (διότι ἔχων τὴν κλίνην του κατασκευασμένην μὲ πέτρας ἀγγελωτάς καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, ἤθελεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐμβαίνειν εἰς τὸ κελλὶον του διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῇ ἀλλὰ μόνος τὴν κλίνην ἐκυβέρνα) δὲν λέγω τὴν ἀσχόλαστον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βρύσις ἀένας ὅπου ἐπότιζε δαφιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων συνήθειαν κάθε χρόνον πρὸς τὸ ἅγιον πάσχα τῆς λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως, νὰ στέλλῃ μίαν μεγάλην βάρκαν τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν χώραν φορτωμένην ἀπὸ σιτάρι, ὁσπρία, ἐρίφια, καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ καλογήρους τῆς μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζουσι εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ παραγγελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετάς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος ὄντως ἄγγελος σαρκοφόρος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο, ἐνουθέτα καθημέραν διδάσκων τοὺς πατέρας τῆς μονῆς ὄχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον μὲ τὸ καλὸν τοῦ παραδείγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὄντως ἀληθινὴ καὶ πατρικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· τοὺς παρὲξ νὰ φυλάττουσι τὰς τάξεις, καὶ ἡθὴ τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴ τολμήσουσι ποτὲ νὰ παρέβουν καμμίαν ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις ὅπου ἔκαμαν, ὅποταν τὸ ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα· ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν ὅπου τὸν ἐστόλιζον, πλέον ἀφ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνυμος ἐκείνη ὅπου ρίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον.

Ἄνθρωπός τις πάντολμος καὶ αὐθάδης, με χεῖραν παμμίαρον ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀδελφὸν τοῦ ἁγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περιβλεπτον τῆς πατρίδος ἄρχοντα. Οὗτος ἀφοῦ ἐπραξε τοιαύτην μισοφονίαν, φονεύμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφυγε διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβάτους· τέλος πάντων (δὲν ἤξεύρω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ οἰκονομίαν μάλλον θεϊκὴν, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη καὶ παράδοξος ἀρετὴ τοῦ ἁγίου), ἐξέπεσεν εἰς τὸ προειρημένον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὁποῦ ὁ ἅγιος ἡγουμένευε· καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἡγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, ὅλος ἔντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισαποθαμένος, με δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος τὸσον τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἴτιον τοῦ τοιοῦτου φόβου· καὶ ἀκούων παρ' αὐτοῦ πῶς ἔφυγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων ὁποῦ ἐπήγαινον νὰ τὸν εὔρουν καὶ τὸν θανατώσουσαν, διότι εἶχε φονεύσῃ ἕναν ἀπὸ τὸ γένος ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖνον· ἀφίνω ἐδῶ τὸν ἕκαστον νὰ στοχασθῇ πόσον πόνον νὰ ἡσθάνθῃ ὁ ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν εἰς τοιοῦτον θλιβερὸν ἄγγελμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἥλλαξεν ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θαλαρᾶς βρύσεις εὐθὺς ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά του ἔδραμον, καὶ με βαθύτατον στεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἐπταίσειν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄρχοντας, καὶ τὸν ἐθανάτωσες ἄδικα; Τώρα ὡς ἄνθρωπος ἐδιόχετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν θεϊκὴν ἐντολήν, ὁποῦ προστάζει νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς κακοποιούντας, ὅχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ δεσπότης μας Χριστοῦ, ὁποῦ διὰ τοὺς ἰδίους του σταυρωτὰς παρεκάλει τὸν ἄχραντόν του Πατέρα, ἐπήρα τὸν φονέα ἐκεῖνον, καὶ με παρηγορητικὰ λόγια θαρρύνων αὐτόν, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, φιλεύων αὐτόν με πᾶσαν φιλοφροσύνην, ὥσπερ νὰ ἦτον ὅχι ἐχθρὸς, ἀλλ' εὐεργέτης του.

Ἐντὸς ὀλίγου φθάνουν πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ ἁγίου δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἄμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμένοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων καθωπλισμένων, τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ ἅγιος

ὑπεκρίθη πῶς δὲν ἤξεύρει τίποτε, καὶ μόνον τοὺς ἐρωτᾷ νὰ εἰποῦν τὴν αἰτίαν τῆς ἐλεύσεώς των. Αὐτοὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐφανέρωσαν τὴν ἐλπεινὴν τραγωδίαν καὶ φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμη, ἂν εἶδε νὰ ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονεὺς, τὸν ὁποῖον ἐπήγαιναν γυρεύοντας διὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ζωὴν καθὼς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐστέρησε τὸν ἀγαπημένον του ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον. Ἐκλαυσεν ὁ ἅγιος, ἐθρήνησεν ὁμοῦ με τοὺς συγγενεῖς, τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ φύγουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ ταχύτερον διὰ νὰ εὔρῃ καιρὸν νὰ γλυτώσῃ τὸν ἐλπεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὁποῦ εἶχε κρυμμένον τοὺς ἀπέπεμψεν ἐκεῖθεν με συμβουλευτικὰ λόγια, στέλνων αὐτοὺς δῆθεν πρὸς ἀκριβῆ ἐξέτασιν τοῦ φονεῦς· θῆεν καὶ ἐπέτυχε τῆς γνώμης του· διότι παρευθὺς ὁποῦ ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν με τὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ, πῶς ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων αὐτόν, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτοῦ τὸ ἁμάρτημα, συνοδεύων αὐτόν ἕως εἰς τὸ παραθαλάσσιον ὁποῦ ἦτον πλησίον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ τὰ πρὸς χρεῖαν διὰ ζωοτροφίαν του, καὶ ταξεῖδι εἰς ἄλλην χώραν διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, τὸν ἐπεμψεν.

ὦ ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφυές! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων! τὸ ὁποῖον ἀκούοντες ὅχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν ταύτης χριστομιμήτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτησε με ὑπερφυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν εἰπῇ μερικά.

Θέλων ὁ ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἀνωθεν μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσίν του, εἶπε τοῦ διακόνου τοῦ Δανιήλ, (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀντράφη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἅγιον, τὸν ὁποῖον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του)· ἐτοιμάσου Δανιήλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν· ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· Δέσποτα πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ λέγει, ἄς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον· καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ὁποῦ ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ διάκονος, Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ πῶς βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διότι ἡ βροχὴ περισσεύει· αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος

τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, ὡς πηγαίνωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε· καὶ ὅσον ἐπέρνα ἡ ὥρα τόσον ἐπλήθυνεν ἡ βροχή· Ἄλλ' ὦ τῶν θαυμάτων σου Κύριε! μ' ἔλον ὅτι καὶ τόσον πολλή ἦτον ἡ βροχή, ὅμως οὔτε εἰς τοῦ ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ διακόνου τὰ ροῦχα παντελῶς ἤγγιξε· καὶ φθάσαντες εἰς ἓνα μέγαν ποταμόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐπρεπε νὰ περάσουν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ διάκονος λέγει πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ τώρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τοῦτον; Τότε ὁ ἅγιος τοῦ ἀπεκρίθη· ἀκολούθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ διατάξεις. Ὑπακούων λοιπὸν ὁ διάκονος ἠκολούθει, καὶ πλησιάζοντας ἐκεῖ (ὡ παραδόξου θαύματος) ἐστάθη τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος ὑφούμενον, ἕως ὅτου ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσὼς νὰ βραχύνουν οἱ πόδες των, τότε βλέπων ὁ ἅγιος τὸν διάκονον ἐκπληττόμενον διὰ τὰ ἐξαισία ταῦτα τερατουργήματα, τοῦ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελε φανερώσῃ ζωὸς τοῦ ἁγίου τὰ ὅσα εἶδεν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου, κρίνων διὰ ἀμάρτημα ὁ διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τοιαῦτα ὑπερφυῇ θαυμάσια, τὰ ἐφανέρωσεν διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.

Εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἓνα τάφον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν ξένων, οὕτω καλούμενον, διότι ἐκεῖ ἐνιφαντάζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθου, διὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἄλλο λείψανον ἀποθαμένου. Ἐκεῖ εὗρον ἓνα σῶμα γυναικὸς ὅπου πρὸ καιροῦ ἦτον ἀποθαμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μετὰ τὰ ροῦχά του, διότι ἀπέθανε μετὰ δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἢ τάλαιπωρὸς· ἐπῆγον οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ ἐπρόσπεσον εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου παρακαλοῦντες αὐτὸν μετὰ δάκρυα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν εἰρημένον ναὸν τῆς ἐπισκοπῆς νὰ ἀναγνώσῃ εὐχὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον σῶμα, ἵσως καὶ ὁ Κύριος ἤθελεν εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του. Σπλαγχνισθεὶς ὁ ἅγιος τὰ δάκρυά των, ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχων, εἰς τὴν συνοδείαν του, τὸν διάκονόν του καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ ναοῦ, καὶ θεωρεῖσας τὸ πρᾶγμα, προστάσει νὰ ἐβγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθὸν εἰς ἓνα στασίδι τῆς ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ πετραχήλιόν του καὶ τὸ ὠμοφόριον καὶ κλίνας τὰ γόνατα, ὥραν πολλὴν προσευχόμενος. Ἐδίδετο τοῦ Θεοῦ μετὰ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύτῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ

ἀφορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα· καὶ διαβάζων τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς αὐτό. ὥσάν νὰ ἦτο ἐμφυχωμένον τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο σῶμα κλίνας τὴν κεφαλὴν μετὰ σχῆμα προσκυνήσεως πρὸς τὸν ἅγιον ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα καὶ κόκκαλα· ἔβαλε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον ὁ ἅγιος πρὸς τοὺς ἐκεῖ παριστώτας νὰ μὴ φανερώσουν ζῶντός του τὸ γεγονός· παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς ἓν χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου καλούμενον Καταστάρι.

Ἄρχων τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, προσεκάλεσε τὸν ἅγιον μίαν φορὰν μετὰ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρησίμων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβασιν διὰ θαλάσσης μετὰ τὰ δύντια, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς νήσου καλούμενον κοινῶς Βόδι, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἓνα μοναστηράκι ἐπὶ ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος· ἐμβαίνοντας εἰς τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μετὰ τὸν καλέσαντα, ἤρχισαν παρευθὺς κατὰ τὴν δεσινδαίμονά τους πλάνην οἱ ἀγρικοὶ ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι φαράδες νὰ γογγύζουσιν ἀλληγορικῶς ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων προσώπων (ὡς ἔχει συνήθειαν νὰ κάμῃ ὁ τοιοῦτος μωρὸς λαὸς καὶ ἀπαίδευτος) πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πῶς ὅταν ἴδωσι ἐκκλησιαστικὸν ἀνθρώπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τοὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Φθάσαντες λοιπὸν μετὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βόδι, ὑπῆγον εἰς τὸ ρηθὲν μοναστηράκι, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ ἐτοιμάσουν τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ φαράδες κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀρχοντος τοῦ καλέσαντος, ὑπῆγον νὰ φαρεύσουν, ρίπτοντες τὰ δύντια καὶ στρέψαντες εἰς ὥραν ἱκανὴν κENOὶ καὶ ἄμμοιροι διόλου ἀπὸ ψάρια, ἔδάρουνον περισσότερον οἱ θηριογνώμονες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν ἱερωμένων τῆς συνοδείας ἐκείνης, ὅθεν ὁ ἀρχων ἐκεῖνος, ὅπου τοὺς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, ἐδείχθη περίλυπος διὰ τοιαύτην κακὴν τύχην. Βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἀρχων τοῦ τὴν εἶπεν ἀπλῶς. πῶς τὸ βάρβαρον ἐκεῖνο γένος τῶν φαράδων ἔχουν τόσῃ κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν ρασοφύρων προσώπων, ὅταν πηγαίνουν εἰς ἐργασίαν, ὥστε ἂν ἀπαντήσουν κανένα μετὰ ἱερατικὸν ἔνδυμα, εὐθὺς ἀδημονοῦν πῶς δὲν ἐπιτυχαίνει τὸ ἔργον τοὺς· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τώρα, φαίνεται τοὺς, ὅτι διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν συνοδίαν ταύτην πρόσωπα ἱερωμένα, ἔλαβον τοιαύτην δυσιδαίμονα πλάνην. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τὴν ἀθυμίαν τοῦ ἀρχοντος, μᾶλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλε-

ρὰν γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν παράδων, προστάσει νὰ φέρουν τὰ δίκτυα ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βάνων ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγνώσας εὐχὴν ἐπ' αὐτά, τὰ εὐλόγησεν, ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, ἔπειτα τοὺς εἶπεν· ὑπάγετε εἰς τὸν δεῖνα τόπον τῆς θαλάσσης (δείχνων εἰς αὐτοὺς δακτυλοειδῶς τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ρίψατε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιάσει ψάρια πολλὰ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας· αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσποτά μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μετὰ τὴν ἀγίαν σου εὐχὴν νὰ σὰς δουλεύσωμεν σήμερον ἀλλὰ ὁ τόπος ὁποῦ μᾶς δείχνεις δὲν εἶναι ψαρότοπος, ἐπὶ ἐκεῖ ποτὲ ψάρι δὲν ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἠξεύρομεν τὰ μέρη ἐδῶ τῶν ψαρίων, καὶ θέλομεν ρίψει τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ κάλλιον. Ὁ ἀρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετὴ τοῦ ἀντιλογίαν λέγει τοὺς ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ρίψητε ἐκεῖ ὁποῦ ἐγὼ σὰς λέγω· λέγει καὶ ὁ ἄρχων ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ ἀρχιερέως, καὶ μὴ ἀντιτίnete εἰς τὸ πρόσταγμά του. Ὑπῆγον καὶ βιαίως, ἀμὴ κατὰ τὴν γνώμην τοὺς ἀπηλπισμένοι, καὶ ρίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσταγμένον τόπον, ἔπιασαν πλῆθος πολυειδῶν ὀψαρίων, ὁποῦ μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρουν, καὶ βάλουν εἰς τὸ πλοῖον, τότε ἐκθαμβοὶ γενόμενοι εὐθὺς μετέβαλον τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, καὶ στρεφόμενοι εἰς τὴν γῆν φέροντες τὴν ἄγραν τῶν ψαρίων ὡς βραβεῖον τοῦ θαύματος, ἔδραμον μετὰ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, καὶ πίπτοντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, ὁμολόγουν μεγαλοφώνως τὸ σφάλμα τους, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν του· ὁ δὲ πρῶτος καὶ θεῖος ἀνὴρ συγχωρῶν αὐτοὺς καὶ εὐλογήσας, τοὺς ἐνουθέτησε νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ νὰ διώχουν ἀπὸ τὴν διάνοιάν τους τὰς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Ὅχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν, ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τ' ἀπόκρυφα ἁμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς τινὰ ἱερομόναχον ὁποῦ ὑπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρθανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα καὶ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν, καὶ τελειώσας τὴν ἐξομολογήσιν του, τὸν ἠρώτησε ὁ ἅγιος ἂν ἐνθυμηταί τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἴπῃ· καὶ αὐτὸς ἀποκριθεὶς τοῦ εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμεῖται· λέγει τοῦ ὁ ἅγιος· ἰδὲ καλὰ τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειάν σου ἔφυγε κἀνένα ἁμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ μείνης ἀδιόρθωτος

ἔθεν στάσου ὀλίγον, συλλογίσου μετὰ τὸν ἑαυτὸν σου ἂν τύχῃ νὰ ἐνθυμηθῇς κἀνένα ἄλλο πταίσιμον, ὁποῦ νὰ ἔπραξες, διότι φαίνεται μοι βέβαια πῶς νὰ μὴν ἔκαμες, τελείαν τὴν ἐξομολόγησιν. Στέκεται ὁ ἱερομόναχος, σκέπτεται μετὰ τὴν διάνοιάν του ὀλίγην ὥραν, καὶ ἔπειτα ἀποκρίνεται. Δέσποτά μου, πανιερώτατε, δὲν ἠμπορῶ τελείως νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον δόσε με τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν ἀρχιερωσύνην σου, τότε βλέπων ὁ ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσα ἁμαρτήματα εἶχε πράξει ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μετὰ αὐστηρότητα δὲν ἐνθυμεῖσαι ταλαίπωρε πῶς ἱερουργῶν τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειάν σου καὶ ὀλίγην σου προσοχὴν, ἔπεσε κατὰ γῆς ὁ τίμιος μαργαρίτης; Ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἁγίου ὁ ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνθυμήθη, καὶ ἔμεινεν ὁλος ἐντρομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τοῦ ἁγίου, βλέπων πῶς τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκείνο παράπτωμα, ὅπου ἄνθρωπος δὲν ἠξεύρεν, ὁ ἅγιος μετὰ τοὺς νοεροὺς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐγνώρισε καὶ πίπτων εἰς τοὺς πόδας του καὶ καταβρέχων αὐτὰ μετὰ δάκρυα μετανοίας τοῦ ὁμολόγησε τὸ πταίσμα καὶ ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν· ὁ πνευματικὸς πατὴρ Διονύσιος, ὡς μνηστὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύων αὐτὸν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ μέλλον, καὶ ὅταν ἱεουργῇ τὴν ἀναιμάκτον θυσίαν μετὰ φόβον πολὺν καὶ τρόμον, καὶ μετὰ μεγάλην εὐλάβειαν νὰ πλησιάζῃ εἰς τοιοῦτον βασιλεῖα ἐπουράνιον εἰς τὸν ὁποῖον οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίζονται ἰσχύουσι. Μετὰ τοιαύτας νουθεσίας καθοδηγῶν αὐτὸν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἔπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδιήγητα τοῦ ἁγίου θαυματουργήματα, ὁποῦ ζῶν ἐτέλεσε, τὰ ὁποῖα σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν, μετὰ τὴν μακρολογίαν τοῦ διηγήματος· διότι εἶναι πρέπον νὰ εἴπωμεν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε.

Πολιτευόμενος ὁ ἅγιος μετὰ τοιαύτην διαγωγὴν ἰσάγγελον βίου θεαρέστου καὶ φθιάσας εἰς βαθὺν γῆρας φορτωμένος ὡς ἄλλο πολύφορον δένδρον μετὰ τοὺς καρποὺς τῶν φωτεινῶν τοῦ ἀρετῶν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμψυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν πράξεων· καὶ προγινώσκων τὴν ἡμέραν τῆς μετοικήσεώς του, τὴν ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς, τὰ πνευματικά του καὶ περιπόθητα τέκνα· οἱ ὁποῖοι ἀκούοντες τοιοῦτο θλιβερὸν μῆνυμα, μετὰ δάκρυα

πολυστάλακτα ἔκλαιον, ἀπαρηγότητα διὰ τὴν μέλλουσαν στέρησιν τοῦ καλοῦ τοὺς πατέρες, καὶ διδασκάλου. τοὺς ὁποίους παρηγορῶν ὁ ἅγιος, νουθετῶν καὶ εὐλογῶν αὐτοὺς, καὶ μὲ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν παρέδωκε τὴν μακαρίαν τοῦ ψυχῆν εἰς χεῖρας τοῦ πλαστοργοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ ἀχκδ 1624 ἔτος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ἱς'. 17. Τὸ σεβάσμιόν του καὶ τίμιον λείψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἐντίμως, καὶ εὐλαβῶς ἐπεμψαν εἰς τὴν περίφημον μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὅποian εἶχε ἐνδυθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα τῆς μετανοίας του. Οἱ δὲ πατέρες τῆς εὐαγοῦς μονῆς ἐκείνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολῦτιμον, καὶ εὐπρεπῶς τὸ ἐνταφίαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὅπου εἶναι μέσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, ὅπου, πολλάκις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς λέγων πρὸς αὐτοὺς τι μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; Εὐγάλετέ με ἔξω». Καὶ συγκοινοῦντες μεταξὺ ἀλλήλων ὁ ἡγούμενος μὲ τοὺς ἀδελφοὺς τὸ ὄραμα τοῦτο συνεπαίραναν ὅτι εἶναι θεϊκὴ ἀποκάλυψις· καὶ οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κάμουν τὴν ἀνακομιδὴν, ἤνοιξαν τὸν τάφον, καὶ εὐρόντες ὁλόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλιπὲς τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ ἱερὸν λείψανον, μετὰ τῶν ἀρχιερατικῶν τοῦ ἐνδυμάτων, μεθ' ὧν ἐνεταφιάσθη, πνέον εὐωδίαν καὶ θαυμάσιον, μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην θεϊκὴν ἐπίδειξιν εὐγάνοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον τὸ ἐμετάθεσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα εἰς τὸν Ναὸν τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ μεταμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πάντιμον λείψανον εἶναι φυλακτῆριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματοργῇ κατ' ἡμέραν, ἱατρεῦον πᾶσαν ἀσθένειαν τῶν πατέρων· διώχνει τὸ πλῆθος τῶν καρποφθόρων ἀκρίδων, ὅπου ἐκεῖ συχνὰ πίπτουσι, φθειρόντες τὰ γεννήματα τοῦ μοναστηρίου, Λιτανεύοντες οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μὲ τὸ ἅγιον λείψανον γύρωθεν τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ὡσάν ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναι αἱ ἀκρίδες εἰς εἶδος νέφους, ὅλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται· πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ πατέρες εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μὲ τὸ αὐτὸ λείψανον (ὅς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδίας, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος) εὐθὺς συννεφιάζει ὁ οὐρανός, καὶ μὲ πολλὰς ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν.

χαροποιεῖ τοὺς μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μὲ πολλοὺς καρποὺς γεννημάτων.

Εἶχεν οἰκίαν ἀνώγειον μεγάλον εἰς τὴν χώραν τῆς πατρίδος τοῦ ὁ ἅγιος, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοίκει, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τῆς μοναστηρίου τοῦ τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τὴν ἔλαβεν μὲ ἐνοίκιον ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἑνὸς ἀρχῶν συμπατριώτης του, εὐσεβῆς καὶ γνωστὸς τοῦ ἁγίου ἐν τῷ βίῳ· τοῦτο διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένον, καὶ ἡ κατάστασις του εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβέριζεν ὄλεθρον, μ' ὅλον τοῦτο ἤθελε νὰ κάθητε εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὅπου εἶχε τοῦ ἁγίου· εἰς δὲ τὸ ἀχξα. 1661 ὅπου ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ νήσου, Ζακύνθου, τοὺς ἐπαίδευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μὲ δεινотάτους σεισμούς, καὶ κινδύνους ἀφανισμοῦ, κρημνίζόμενα καὶ πολλὰ σπήτια. φοβούμενος ὁ ἐνοίκος ἐκεῖνος ἀρχῶν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, τῆς παλαιότητος ἐκείνης οἰκοδομῆς ἐσκέφθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς παράμερυν τόπον τοῦ καταγωγίου, διὰ νὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ φύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ ταραχὴν τῆς γῆς· εἰς τὰ φόβητρα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου μίαν νύκτα, Ἐλένη ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχόντος ἐκεῖνου Μιχαὴλ βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἀρχιερέας σεμνοπρεπεῖς ἡλικίας μετρίας, καθὼς ἦτον ὁ ἅγιος, πῶς ἀνέβη μὲ τὸν Διάκονόν του εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας ἐκείνης, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον, καὶ ὠμοφόριον, ἔκαμεν εὐλογητὸν κατ' ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ δεσπότη τοῦ Χριστοῦ, ὅπου εὐραίσκετο ἐκεῖ καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, ἔπειτα βραντίσας ὅλον τὸν οἶκον ἄνω καὶ κάτω ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀρχόντισσαν ἐκείνην καὶ τῆς εἶπε μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον γύναι μὴ φοβοῦ πλέον. Ἐκείνη ξυπνήσασα εὐθὺς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μὲ φόβον ὁμοῦ καὶ χαράν, τοῦ διηγῆθαι τὸ ὄραμα, ὁ ὁποῖος ὡς θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἔκρινεν εὐλόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτο παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, ὅπου ἐπέβλεπεν τὸν οἶκον ὡς κτῆμα ἰδικόν του, καὶ διεφύλαττε σφόδρα τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεῖα χάριτι ἐνδυναμωθείς ὁ ἀρχὼν πανοικί διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἔμενε μὲ θερμὴν πίστιν ἀφόβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, οὔτε βλάβην ποτε οὔτε ζημίαν ἔλαβε καὶ, εἰς ἄλλους σεισμοὺς μετὰ ταῦτα, ὅπου κατὰ καιροὺς συνέβησαν ἐκεῖ, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχός τις τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὃ ὁποῖος ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου) μίαν νύκτα εὕρισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τοῦ εἶπε· Ματθαῖε, εἰπέ τοῦ ἡγουμένου Νεκταρίου νὰ φυλάττηται προσεχῶς μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν πατέρων, διότι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀκτῶ ἡμέρας μέλλει νὰ γένῃ σεισμὸς μεγάλος, καὶ θέλει γένῃ μεγάλη βλάβη εἰς τὸ μοναστήριον· ἐγερθεῖς τοῦ ὕπνου ὁ μοναχός, καὶ στοχαζόμενος αὐτὸ ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὁμολόγησε κανένος τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρέβρησιν τοῦ ἁγίου μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἐγινε σεισμὸς τὸσον μέγας ὅπου αἱ περισσότεραι οἰκοδομαὶ τοῦ μοναστηρίου ἐπεσον κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράγισαν καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάνω σκοπεύων ἓνας ἄλλος μοναχὸς διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων, ἐπεσεν ἓνα μέρος τοῦ πύργου, πίπτων μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ καλόγηρος κάτω εἰς τὴν μάνδραν, καὶ ἐπικαλούμενος μὲ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου μ' ὅλον ἔτι ἦτο τὸσον ὑψηλὰ ὁ πύργος, ἔμεινεν ὅμως ἀβλαβής εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἔπαινον τοῦ ἁγίου.

Εἰς τὰ 1645 ὅπου τῶν Τούρκων ἡ ἀρμάδα ἐμελλεν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν στροφάδων, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κυθωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, φοβούμενοι οἱ πατέρες νὰ μὴ τοὺς κακοποιήσουν οἱ ἀγαρηνοί, πέρνοντες τοῦ ἁγίου τὸ λείψανον μὲ τὰ λοιπὰ πράγματα τοῦ μοναστηρίου, ὑπῆγον εἰς τὸ ἀντικρυ νησί τῆς Ζάκυνθου, διὰ νὰ φυλαχθοῦν πέρνοντες προσέτι καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ τὰ κτήνη· καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τους εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐτυφλώθησαν ὅλα καὶ τοῦτο ἦ κατὰ βλακείαν τοῦ μισοκάλου δαίμονος, ἢ κατὰ θέαν οἰκονομίαν διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ ἅγιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέρμετρα οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὗρουν ἄλλο ἱατρικὸν ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνην τοῦ ἁγίου τὴν βοήθειαν· ποιοῦντες λοιπὸν ἁγιασμόν, καὶ ἐγγίζοντας τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου αὐτοῦ, εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐρράντησαν μ' αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα καὶ ὅλα παρευθὺς ἐφωτίσθησαν, καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία ἀρχόντισσα συγγενὴς τοῦ ἁγίου ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς τὴν ἀνωθεν Ζάκυνθον, ἠσθένησε βαρύνως ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ ὅχι μόνον ἦτο ἡμίλητος, ἀλλὰ καὶ βουβὴ καὶ ἄλαλος· διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλλειψαν οἱ πλέον ἐμπειροὶ ἱατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς οὐδὲν ὠφέλησε. Τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς τῆς, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὕρισκετο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου, παρεκά-

λεσαν νὰ τὸν φερουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγγίζοντας αὐτὴν σταυροειδῶς μὲ αὐτὸν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας διὰ χειρὸς ἱατρικῆς εἰς τὸ στόμα καὶ εἰς τὰ ἀπὸ νεκρωμένα τῆς μέλη (ὃ τοῦ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη, καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν καὶ ἰάθη ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ ἀνωθεν δάκτυλος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐπέμψθη ἀπὸ τὸν τότε ἡγούμενον τῆς μονῆς τῶν Στροφάδων εἰς τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἁγιασμόν τῆς πατρίδος τοῦ ἁγίου, καὶ παραμυθίαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαθλίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπειδὴ καὶ χριστιανὸς πηγαίνων ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον λείψανον, ἔκοψε κρυφὰ δι' εὐλαβείαν του ἐκεῖνον τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζὶ του· ὁ ὅποιος θέλων νὰ εὕγῃ ἀπὸ τὸν νάρθηκα, ὅπου εὕρισκετο τὸ λείψανον ἐμποδίζετο ἀοράτως. Ὅστε ὅπου βλέπων τὸ θαῦμα, ὁμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς πατέρας τῆς μονῆς, ὅθεν ὁ ἡγούμενος πέρνων τὸν δάκτυλον, τὸν ἐπεμψεν εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ προσκνητής, καὶ ἀνεμποδίστως εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν νάρθηκα.

Εὕρισκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων, Μεθόδιος ἱερομόναχος ἀπὸ τὸ Πέθυμον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς τούτου. Ἐδῶκε τις προσκνητὴς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἐμπροσθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου· οὗτος δὲ ἀμελήσας τὸ ἔργον φαίνεται του κατ' ὄναρ, πῶς ἐμβαλὼν εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἦτον τὸ τίμιον λείψανον, ἐστράφη ὁ ἅγιος, καὶ θεωρήσας αὐτὸν μὲ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει του· Σὺρε ἀπ' αὐτοῦ· ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἱερομόναχος ἐντρομος διὰ τὴν θρασὺν ἐκείνην, στρέφει τὰ ὀμμάτιά του καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα ὅπου ἐκρέματο ἐντὸς τοῦ κελλίου του· καὶ παρευθὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπάδα μὲ φόβον, καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἤναψεν ἐμπροσθεν εἰς τὸ ἅγιον λείψανον ζῆτων ἀπὸ τὸν ἅγιον τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του.

Στρεφόμενον τὸ πλοῖον τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, χριστιανὸς τις εὐλαβὴς ὀνόματι Ἀναστάσιος ἔδωκε τῶν πατέρων ὅπου ἦτον εἰς αὐτό, μίαν ἄλλην λαμπάδα διὰ νὰ τὴν πάρουν πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ λαβόντες αὐτὴν εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξιδεῖον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδουν αὐτοί· καὶ φθάσαντες εἰς τὰ Στροφάδια ἀνεζήτησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὗρουν· ὅθεν ἐνόμισαν ὅλοι, πῶς τὴν ἐλησμένησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον· ἀλλ' εἰς ὀλίγην ὥραν βλέπουν τὴν λαμπάδα, ὅπισω ἀπὸ τὴν πρήμνην κολλημένην εἰς τὴν καρύαν, ὅπου θαυμασίως ἠκολούθει εἰς ὅλον τὸ ταξιδεῖον ὡς φαίνεται· ὅθεν οἱ

πατέρες θεωρούντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἤναψαν κατ' ἐμπροσθεν τοῦ θείου λειψάνου.

Ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον μοναστήριον ἔτυχέ τις ἀνθρώπος ξένος, ὅστις ἐφανερώθη ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον· τοῦτον βλέποντες οἱ πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, καὶ σπλαγχνισθέντες ἐπ' αὐτόν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου, καὶ χρίσαντες αὐτὸν ἀναγινώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου ἐλυτρώθη θαυμασίως ὁ δειλαιός, καὶ ἐστράφη ὕγιής εἰς τὸν οἶκόν του, ὁμῶν τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν ὅσιον.

Μία ἄλλη σεμνὴ καὶ εὐλαβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἄρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μετὰ γυναῖκας εὐλαβεῖς συγγενεῖς τοῦ ἁγίου, ἠκούσεν ἐπ' αὐτάς τὴν θεάρεστον πολιτείαν μετὰ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξάίσια θαύματα, ὅπου ζῶν, καὶ μετὰ θάνατον κάμνει εἰς ὅσους μετὰ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν. Πίστει δὲ ἀδιστακτῶ ὀπισθεῖσα, τὸν ἐπεκαλέσθη μετὰ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χάριση διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του πρεσβειῶν ἓνα παιδίον ἄρσενικόν· καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς ὅπου τοῦ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της ἓνα ἀρχιερέα καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμὲ καὶ συχνὰ μετὰ παρακαλεῖς; ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψε εἰς τὰ Στροφάδια διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀμάρακος, ἡγουν μαγγιουράνα, μετὰ ἑτέρα βότανα τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὀπισθεν τοῦ ἁγίου βήματος τῆς Κυριακῆς ἐκκλησίας, ἐκεῖνα λαμβάνουσα, πίε μετὰ αὐτά, καὶ θέλεις συλλάβῃ νὰ γεννήσῃς τέκνον ἄρσενικόν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Καὶ ταῦτα λέγων, τὴν ἠυλόγησεν καὶ ἔγινεν ἄφαντος, αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογιζομένη τὸ ὄραμα, εἶπε μετὰ τὸν ἑαυτὸν της, ἄλλο δὲν ἢμπορεῖ νὰ εἶναι, παρὰ τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου ἢ ἐπίσκεψις ὅπου πολλὰς φορὰς τὸν παρεκάλεσα διὰ τέκνον ἄρσενικόν· ὅθεν χωρὶς ἀναβολῆς ἔστειλεν εἰς τὰ ἄνωθεν Στροφάδια ἓνα της ἀδελφὸν ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὅποια μετὰ εὐλάβειαν τρώγουσα κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἁγίου, ἔμεινεν ἔγγυος καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπνομασθέντα.

Ἦγούμενευεν εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν Στροφάδων Δανιήλ, ἱερομόναχος ἀνὴρ σεμνοπρεπής, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ τοῦτα ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του· οὗτος ἐδίσταζε διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ ἱεράρχου Διονυ-

σίου. Τὸν διαταγμὸν τοῦ θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος ἡγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα κοιμωμένου εἰς τὴν κλίνην του, πῶς νὰ τοῦ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ καλίου τοῦ ὁ ἐκκλησιάρχης ζητῶν νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ ἡγούμενος καὶ στοχαζόμενος πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τοῦ ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς φιλούπνον. Εἶναι τόση ὥρα ὅπου εἶπον τοῦ ἐκκλησιάρχου νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ (ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος) φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ νάρθηκος ἢ ὁποία εἶνε ἀντικρὺ τῆς λάρνακος τοῦ τιμίου λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστάμενον ὄρθριον ἔξω τηλέαρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερῶν, ἐνδεδυμένων ἱερατικῶς στολᾶς λευκᾶς, ἔχων ἑκουμυδισμένας τὰς χεῖρας τοῦ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικᾶς στολᾶς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας ἐνέδυσεν τὸν ἅγιον τὴν ἀρχιερατικὴν στολήν, καὶ ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν μεσσηνὴν θύραν τοῦ νάρθηκος ὅπου εἶναι κατὰ ἀνατολὰς τὴν ὡραίαν πύλην τοῦ βήματος θυμιάζων τὸν ἅγιον ἔλεγε τὸ ἀγγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου καὶ τὰ ἔξης, καὶ ὁ ἱερεὺς ὅπου ἔστεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἱεράρχου, βλέπων ἔκτενως τὸν ἡγούμενον Δανιήλ, καὶ κινῶν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του εἶπεν· ἐπληροφόρηθης τώρα ἢ ἀκόμη ἀμφιδάλλεις; εἰς τοιαύτην υπερθαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος, ὁ ἡγούμενος μετὰ φόβον ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα μετὰ γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς· ἀλλ' ἐδραίνων ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐστράφη νὰ ἰδῇ μήπως ἀκόμη κρατεῖ ἐκεῖνη ἢ φοδερὰ δρασὶς, καὶ φθάσας εἰς τὴν θύραν τοῦ Νάρθηκος, θεωρεῖ τὸν ἅγιον στρεφόμενον ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ ὀπίσω, καὶ ἐμδῆκεν εἰς τὴν ἰδίαν του λάρνακα καὶ εὐθὺς ἐσβύσθησαν αἱ λαμπάδες καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία καὶ ἔγινεν ἄφαντος καὶ εἰ δύο ἱερεῖς μετὰ τοὺς διακόνους.

Τὴν θαυμάσιον πολιτείαν καὶ τὰ υπερφυῆ θαύματα τοῦ ἱεράρχου μας Διονυσίου μετὰ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατὸν ἐδιηγήθημεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς αἶνον τοῦ ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν καὶ μ' ὅλον· ὅτι τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμε καὶ κάμνει συνεχῶς εἰς ἐκείνους ὅπου μετὰ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάμπολλα, ἡμεῖς ὁμῶς διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαίρετα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ πάλιν θέλομεν ἀναφέρῃ πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τρία ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ὅπου καθήμεραν ἐνεργεῖ, ἕως τοῦ νῦν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς εἰς τὴν ὁποίαν λαμπρῶς ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὅθεν κατὰ τὸ παρὸν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὁλοφύχως τὸν Κύριον τὸν

δοξάζοντα τὸν θεὸν μας ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν.
καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ὡς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν λέγοντες :

Ὁ πάτερ σεβασμιώτατε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς σὲ
στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλοῦμέν σε μετ' εὐλαβείας
καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους ὁποῦ σοὶ
προσφέρωμεν, εἰ καὶ ὑπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων· γενοῦ προστά-
της πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς θερμότητος, εἰς ὅλους ὁποῦ μὲ πίστιν
εὐλάβειαν προστρέχουν εἰς τὴν κραταιάν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυ-
ρίζουν ἐκ πύθου τὴν πανέορτον μνήμην σου· ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν
σκέπε, καὶ φρούρει τὴν ἡγαπημένην σου πατρίδα Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ
τρισόβλιόν σου ἐναπόκειται λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανῶς χαρμο-
σύνης κατὰ χρέος ἐορτάζουσα χαίρει, καὶ ἀγάλλεται μυστικῶς,
εἰς ταύτην τὴν ἐνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, ἀπο-
λαμβάνοντες κοινὴν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σου, ὡσὰν ὁποῦ ἡξιώθη-
σαν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκτήσουν τοιοῦτον προ-
στάτην, καὶ φύλακα· ἔτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ ἐπαρ-
χίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγίαν καὶ πόρον ἐπίσκεπτε καὶ βοήθει
τῇ μεσητείᾳ σου· πρὸς τοῦτοις δὲ τὴν βασιλικὴν καὶ σεβασμίαν τῶν
Στροφάδων Μονὴν διατήρει, καὶ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰλικρινεῖ ἀγάπῃ περι-
φύλαττε τοὺς ἐν αὐτῇ ὁσίως ἀσκουμένους, παρακαλῶν τὸν πανοικτίρ-
μον Θεὸν μετὰς εὐπροσδέκτους σου ἱκεσίας, ἐδῶ μὲν νὰ μᾶς λυτρώσῃ
ἀπὸ κάθε πονηρὸν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρό-
σκαιρον ταύτην παροικίαν νὰ μᾶς κάμῃ μετόχους τῆς οὐρανίου βασιλείας
σου, ἥ; γένοιτο ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΑΡΧ. ΑΙΓΙΝΗΣ
17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΓΚΩΜΙΑΖΟΜΕΝΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΥΦΡΑΝΘΗΣΟΝΤΑΙ ΛΑΟΙ

Σεβαστὸν καὶ φιλόχρηστον ἐκκλησίασμα.

Παρακαλῶ ὑμᾶς ἵνα δώσητε ὀλίγην προσοχήν, εἰς τὰ περὶ ἐμοῦ
λαληθέντα, ὅπου θέλω διηγηθῆ ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν μεγάλων κατορθω-
μάτων τοῦ παρ' ἡμῶν σήμερον ἐορταζομένου Ἁγίου Διονυσίου.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος κατήγετο ἐκ τῆς περιφήμου νήσου Ζακύνθου
ἔχων γονεῖς Μωκίου καὶ Παυλίαν ὀνομαζομένους καὶ ἓνα ἀδελφὸν
Κωνσταντῖνον, ἀλλὰ ἔχων ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν ἀπαρνήθη τὰ πάντα,
καὶ ἔγεινε στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ.

Ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἐσπούδασε τὰ ἱερὰ γράμματα, καθότι ἦτο καὶ
εὐφυὴς εἰς τὸν νοῦν, ἔμαθεν ἀρκετὰ, μελετῶν τοῦ προσκαίρου βίου τὴν
ματαιότητα, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν, καὶ οὕτως νικῶν τοὺς 3
θανατηφόρους ἐχθρούς, τὸν κόσμον, τὴν σάρκα καὶ τὸν διάβολον, λα-
βὼν ἐνθεον ἔρωτα, κατεφρόνησε τὰ πάντα· καὶ γονεῖς καὶ τιμὰς
καὶ πλοῦτη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν βασιλικὴν μονὴν τῶν Στροφάδων 40
μῖλια μακρὰν τῆς Ζακύνθου.

Καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα
καὶ ἔγεινε Καλόγηρος, ἂν καὶ ἦτο νέος, ἀλλὰ αἱ ἀρεταὶ τοῦ ὑπερέβαι-
νον πάντας τοὺς Μοναχοὺς, καὶ ἦτο παράδειγμα εἰς τὰς προσευχάς, εἰς
τὰς νηστείας, εἰς τὴν ἄκραν ταπεινώσιν, ἦτο τῶν μοναχῶν ὁ εὐτελέστερος.
Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τοῦ Προεστῶτος τῆς Μονῆς τὸν ἔκριναν ἄξιον
διὰ τὰ γένην Ἱερέως, καὶ οὕτω ἐγένετο προσφῆρων ἱλαστηρίους εὐχὰς
καὶ ἀναίμακτον θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

Ἐπιθυμῶν νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ.
ἐπέραςε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ κατὰ καθήκον ἐπῆγε νὰ προσκυνήσῃ
τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τὴν καλὴν φήμην τοῦ
Ἁγίου, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ λάβῃ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Αἰγίνης καὶ
Πόρου καθότι ἦτο χρεεύουσα.

Ὁ Ἅγιος ὡς ταπεινόφρων ἐπροφασίζετο ὅτι δὲν ἦτο ἄξιος, ἀλλὰ
καὶ μὴ θέλων νὰ γείνῃ παρήκοος ἐδέχθη σεβόμενος· τὰς διατάγας τοῦ
Ἀρχιερέως καὶ ἔλαβε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Αἰγίνης, καὶ Πόρου χει-
ροτονοούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως Ἀθηνῶν.

Καὶ οὕτω λαβὼν τὴν ἐπιστασίαν Αἰγίνης ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἔδραν
του, ὅπου μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως τὸν ἐδέχθησαν οἱ Αἰ-
γινῆται, παρατεταγμένους λαὸς καὶ Κλήρος καὶ Στρατὸς εἰς τὴν προκυ-
μαίαν, ὅπου ἔγεινεν χαρὰ μεγάλη καὶ ἀγαλλίασις ὅχι μόνον εἰς τὴν νῆ-
σον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκάστην ψυχὴν, ἀπαγγέλλας τοὺς λιμπρούς· ἐκείνους
καὶ μελλυρίτους λόγους, ὅπου καὶ αἱ πέτραι καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα
ἡσθάνθησαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν πῶς ἦλθε Ἅγιος εἰς τὸν τόπον τους.

Μεῖνας ἀρκετὸν καιρὸν ἐφοβήθη τὸν μεγάλον ἔπαινον τῶν ἀνθρώ-
πων, μήπως ὡς ἄνθρωπος πέσῃ εἰς κενοδοξίαν, διότι τοὺς εἶχε κάμῃ
μὲ τοὺς λόγους του, ἡμερὰ πρόβατα ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου
παραίτησιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του Ζάκυνθον εὐλογῶν τὸ ποί-
μνιον του, παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλλάτῃ ἀβλαβὲς ἀπὸ ἀο-
ράτους καὶ ὁρατοὺς ἐχθρούς ἀνεχώρησεν.

Ἐλθὼν εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὸν ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην τιμὴν σεβό-
μενοι ὡς νοητὸν ἥλιον ἀγιωσύνης, καὶ ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶναι καὶ ἡ
νήσος Ζακύνθου χρεεύουσα ὑπὸ Ἀρχιερέως, ἐπαρεκάλεσαν πάντες
νὰ λάβῃ τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ζακύνθου ὅπου μετὰ μεγάλης
βίας τὸν ἔλαβε προσωρινῶς διὰ Πατριαρχικοῦ Διατάγματος ἐν ἔτει
1579 ὑπὸ Πατριάρχου Ἱερουσαλὴμ. Παραμείνας ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν ἡδε-
λεν νὰ ἡσυχάσῃ διδάξας καλῶς καὶ φωτίσας τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν ζῆ-
λον πρὸς τὸν Θεόν, ἀνεχώρησεν διὰ τὴν μονὴν Ἀναφωνητείας 12 ὥρας
μακρὰν τῆς Ζακύνθου, καὶ ἐκεῖ ἤρρεν ὅτι ἤθελεν ἡ ψυχὴ του. Ἐκεῖ

ἔγειν νεός ἄνθρωπος, καὶ οὐράνιος Ἄγγελος ὁμιλῶν μὲ ὅλα τὰ Οὐράνια Τάγματα, καὶ εὗρίσκετο εἰς τὴν γῆν ἓνα ξηρὸν σῶμα.

Ἐχὼν ἀμφιβολίαν ὁ διάκονος τοῦ Δανιὴλ περὶ τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ἀγίου βλέπει ὀπτησίαν τὸν Ἅγιον μὲ τὴν Ἀρχιερατικὴν του στολὴν εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἀγγέλων λέγων. Δανιὴλ ἐπληροφωρήθης, ἢ ἀκόμη ἀμφιβάλεις, καὶ οὕτω ζητήσας συγνώμην ἔγεινε κήρυξ περὶ τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ἀγίου.

Ὁ Ἅγιος εἶχε ἓνα ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον ἑξοχον πρόσωπον καὶ τὸν ἐφόνευσαν καὶ ἐπῆρε τὰ ὄρη ὃ φονεύς, καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴν ὅπου ἦτο ὁ Ἅγιος, μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ φονευθεὶς ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Ἀγίου, πίπτων εἰς τοὺς πόδας του τὸν παρεκάλει νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, τὸν ἔρωτᾷ τί συμβαίνει καὶ ὠμολόγησε τὴν πρᾶξιν του καὶ τὸν ἔσωσε, κρύψας εἰς ἀπόκρυφον μέρος.

Λαβὼν τὸ τοιοῦτον θλιβερὸν μῖνημα ἔτρεχαν ὡς 2 βρύσεις τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐφθασαν οἱ συγγενεῖς τοῦ Ἀγίου πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ φονέως, καὶ τοὺς ἀπεκρίθη πῶς δὲν γνωρίζει τίποτα, φανερόνωντες τὸν δόλιον φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου καὶ αὐτοὺς τοὺς κατευώδωσεν ἀπὸ ἄλλον δρόμον, καὶ τὸν φονέα ἐνούθετσε, συνοδεύων εἰς τὸν αἰγιαλόν, δίδων καὶ τὰ ἔξοδα του βαλὼν εἰς πλοῖον ἀναχωρήσας διὰ ἄλλην χώραν...

Τὸ τοιοῦτον κατόρθωμα τοῦ Ἀγίου εἶναι ἔργον ὑπερφυῖς, καὶ κατόρθωμα ὑπεράνθρωπον, ὅπου καὶ οἱ Ἄγγελοι ἐξεπλάγησαν, καὶ διὰ τὴν χριστομέμητον ταύτην ἀρετὴν τὸν ἐπλούτησεν καὶ τὸν ἐδόξασεν ὁ Πανόγαθος Θεός, μὲ μεγάλα θαύματα. Θέλων νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἅγιος εἰς τὴν πόλιν ἐπιπτε βροχὴ ραγδαία, ἐβάδιζαν μὲ τὸν διάκονον του καὶ δὲν ἐβρέχοντο, ἐρχόμενοι εἰς ἓναν μεγάλον ποταμὸν πλημυρισμένον κάμων Σταυρὸν μὲ τὴν ράβδον του ἐπέρασαν ἀβρόχοις ποσὶ.

Ἐπῆγεν ἓνας Ἱερεὺς νὰ ἐξομολογηθῇ ἔκρυψε μίαν ἁμαρτίαν θέλων νὰ φύγῃ τοῦ φανερώνεις ὅτι δὲν ἔκαμε καλὴν ἐξομολόγησιν.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγαν νὰ λειτουργήσουν εἰς τὸ μικρὸν νησίδιον Ἀγίας Τριάς, μὲ μικρὸν πλοιάριον ψαράδικον, ὅπου ἐγγόγιζεν κατὰ τῶν Ρασοφόρων, ὅτι ναυαγεῖ τὸ ἔργον τῶν καὶ δὲν πιάνουν ἰχθύας, ἐνοῶν τὴν ἀσέβειαν τῶν τοὺς κράζει καὶ τοὺς εὐλογεῖ τὰ δίκτυα καὶ τοὺς διατάσσει ποῦ νὰ ρίψουν τὰ δίκτυα, καὶ ἔπιασαν ἀναρίθμητα ὑψάρια, ὅπου ἐνόησαν τὸ σφάλμα τῶν ζητούντες συγχώρησιν... Ἄλλ' ὦ Πατέρ Σεβασμιώτατε Ἀρχιεράρχα τοῦ Χριστοῦ θαυματουργέ Διονύσιε εἰς ἐσέ στρέφω καὶ τὸν νοῦν μου καὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ σέ παρακαλῶ ὡς προστάτην μου νὰ μὲ διαφυλάττεις ἀπὸ κάθε κακόν, νὰ παρακαλεῖς τὸν Κύριον διὰ τὴν υἱεὶαν καὶ συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μου ὡς γνωρίζεις ὅτι ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου ζωγραφισμένον τὸ Ἅγιον σου ὄνομα, καὶ καθημερινῶς γονυκλιτῶς ἱκετεύω τὸ ὄνομα σου, ὡς ἔχων πλεῖστα δῶρα ἀνταμείψεως, Πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου. Γένοιτο.

(15 Δεκεμβρίου 1914).